

Proletăria Roșie

ORGAN AL COMITETULUI REGIONAL P.M.R. ARAD ȘI AL SFATULUI POPULAR REGIONAL

Arad, anul XI Nr. 2985

4 pagini, 20 bani

Marți, 9 martie 1954.

Impotriva birocratismului și formalismului în întrecerea socialistă

În toate domeniile de activitate ale economiei naționale, oamenii muncii din țara noastră luptă cu entuziasm pentru traducerea în viață a programului de măsură economică elaborat de plenara largită a C.C. al P.M.R. din 19-20 august cu privire la dezvoltarea economiei naționale și îmbunătățirea nivelului de trai al celor ce muncesc. Holărele lor de a contribui la creșterea cantităților de produse destinate consumului oamenilor muncii, se concretizează prin eforturile pe care le depun ei pentru creșterea producției și productivității muncii, pentru îmbunătățirea calității și reducerea prețului de cost.

Unul din mijloacele cele mai eficiente în atingerea obiectivelor fixate de Holărele plenare largite, este buna organizare și desfășurare a întrecerii socialiste. Întrecerea socialistă este o mișcare vie, care revoluționează industria, împinge înainte tehnica. Întrecerea socialistă este o mișcare ce corectează greșelile existente în producție, care presupune un ajutor reciproc în muncă și care urmărește ca muncitorii codăși să-i ajungă pe cei mai buni.

Practica o dovedește că acolo unde întrecerea socialistă se desfășoară cu intensitate, este bine organizată, iar fruntașii sunt stimulați din punct de vedere moral și material, se obțin rezultate bune în producție.

De pildă, la fabricile „Tea”, „Josif Râșche”, etc., unde majoritatea muncitorilor sunt antrenati în întrecere, planurile anuale de producție au fost îndeplinite înainte de termen. La secția de licheur a întreprinderii „7 Noiembrie”, de pe graficul așezat pe unul din pereții secției, se vede că cele două frigizi de femei care umplu, domnesc și elichează sticlele, obțin zilnic o depășire de normă, care ajunge uneori până la 50 la sută.

Din păcate însă, în majoritatea întreprinderilor, se dă mai multă atenție doar mobilizării muncitorilor în întrecerea socialistă, neglijându-se celelalte laturi ale întrecerii: ca: întrecerea contractelor de întrecere, urmărirea rezultatelor întrecerii și popularizarea lor, înțelegerea la zi a graficelor de întrecere. Acest lucru face ca întrecerea socialistă să fie formală, să nu constituie un stimul pentru muncitorii fruntași de a lupta spre a obține succese și mai însemnate, iar pentru cei codăși de a se strădui să-i ajungă pe cei fruntași.

La fabrica „Tricolor Roșu”, de pildă, contractele de întrecere socialistă nu sunt încheiate de către muncitorii respectivi, ci de către șefii de echipă, care sînt apoi alinați pe mașini și de multe ori conștientul lor nici nu este conștient de către muncitorii. Muncitorii din această întreprindere nu cunosc rezultatele întrecerii socialiste, deoarece în nicio secție a fabricii nu există grafice.

La Atelierele C. F. R. de zonă Curlici, s-ar fi putut obține rezultate mai bune în muncă, dacă în secții ar exista grafice de urmărire a întrecerii socialiste individuale, pe echipe și pe secții.

În unele întreprinderi, obiectivele principale ale întrecerii socialiste nu sînt luate de specificul producției, nu există ca obiectiv principal lupta pentru îmbunătățirea calității produselor și scăderea prețului lor de cost, angajamentele muncitorilor se dăruie doar la deșăurire a planului.

Toate aceste kusuri în desfășurarea întrecerii socialiste se datorează faptului că organele și organizațiile sindicale — și în primul rînd comitetele de întreprindere privesc îngust întrecerea socialistă, muncesc birocratic și formal în această direcție.

Birocratismul și formalismul manifestate în întrecerea socialistă trebuie stîrpite din rădăcină, deoarece ele împiedică dezvoltarea inițiativelor creatoare a maselor, nu stimulează avîntul lor în muncă.

O problemă principală în întrecerea socialistă, trebuie să fie și pe mai departe mobilizarea muncitorilor în întrecerea socialistă. Este însă inadmisibil ca lucrurile să se oprească aici. Muncitorii trebuie să se ajute de către activiștii sindicali să-și în-

locmească ei înșiși contractul de întrecere, stîrpindu-se metoda comodă a unor comitete de întreprindere sau responsabili cu întrecerea socialistă de a completa contractele în birou, fără ca muncitorii să cunoască obiectivele trecute în contract. Muncitorii să li se arate că în contracte ei trebuie să-și ia angajamente concrete, legate de specificul muncii lor pe baza unui serios studiu al posibilităților de folosire mai deplină a capacității de producție a utilajului.

Un lucru important de care trebuie să se țină cont la întocmirea contractelor de întrecere, este ca de fiecare dată angajamentele să fie sporile față de luna precedentă.

Este necesar ca rezultatele întrecerii socialiste să fie bine cunoscute de către muncitorii, deoarece astfel ei se vor strădui să se întrecă pe ei înșiși, să obțină noi realizări în producție. De aceea, aceste rezultate trebuie să fie urmărite zilnic și popularizate. În fiecare secție, atelier sau brigadă să existe grafice de producție, care să fie zilnic completate. De asemenea, rezultatele întrecerii să li se aducă la cunoștință muncitorilor și în cadrul consfătuirilor de producție. Fruntașii în întrecerea socialistă să fie popularizați prin articole la gaza de perete și ziarele de uzină — acolo unde există — să se arate metodele care le-au folosit pentru a obține aceste rezultate și totodată să fie criticiți codășii. Să fie folosite în toate întreprinderile panourile de onoare, foto-montajele, stațiile de radioamplificare, etc. pentru popularizarea fruntașilor întrecerii, a rezultatelor și metodelor lor.

Pentru ca întrecerea socialistă, după ce a fost organizată, să se desfășoare în mod just trebuie asigurată o serie de condiții ca: buna organizare a muncii, aprovizionarea la timp a întreprinderilor cu materiale primare și auxiliare, etc. Conducătorii tehnico-administrativi ale întreprinderilor le revine sarcina de a lua toate aceste măsuri, reușind astfel ca întrecerea socialistă să nu fie formală, ci concretă.

Relul cel mai important în organizarea și desfășurarea întrecerii socialiste îl au organele sindicale și în special comitetele de întreprindere și de secție. Comitetele de întreprindere au datoria de a organiza și conduce întrecerea socialistă astfel ca ea să constituie un mijloc principal de mobilizare a muncitorilor pentru îndeplinirea planului de producție. Ele trebuie, prin activiștii sindicali — să mobilizeze muncitorii în întrecere, să-i ajute la întocmirea contractelor și să ia măsuri ca graficele de producție să fie completate zilnic. Comitetele de întreprindere să se intereseze îndeaproape de nevoile și cerințele celor ce sînt în întrecere, să înlăture cu hotărîre greutățile în producție, să introducă și să răspîndească cele mai avansate procedee și metode de muncă, să stimuleze inițiativa muncitorilor și să îndrume către rezolvarea unei alite de importante probleme cum este aceea a ridicării celor rămași în urmă la nivelul fruntașilor, pentru obținerea avîntului general în întrecere.

Organizațiile de partid trebuie să privească întrecerea socialistă ca una din cele mai importante probleme politice și economice. Munca politică desăvîrșită de către agitatorii să fie îndreptată și în direcția lămuririi tuturor muncitorilor de a participa cu însușire la întrecerea socialistă. Periodic, în cadrul adunărilor organizațiilor de bază să se analizeze felul cum se desfășoară întrecerea socialistă, descoperindu-se lipsurile existente și luîndu-se hotărîri concrete în vederea îmbunătățirii situației.

Să stîrpim din rădăcină orice manifestări de birocratism și formalism în întrecerea socialistă, să facem din aceasta un mijloc important de mobilizare a muncitorilor la lupta pentru traducerea în viață a programului economic elaborat de partid în vederea dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii din țara noastră.

Asupra desfășurării festivității care a fost urmată de program artistic vom reveni.

Constituirea pe țară cu fruntași în cultura porumbului, cartofului și sîciei de zahăr

Vineri dimineața s-a deschis la Consiliul de Miniștri al R.P.R. constituirea pe țară cu fruntași în cultura porumbului, cartofului și sîciei de zahăr, convocată de C.C. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri al R.P.R.

La lucrările constituirii participă 212 fruntași din agricultură, printre care 75 membri ai gospodăriilor agricole colective și ai întovărășirilor agricole. 115 țărani muncitori cu gospodării individuale, muncitori și tehnicieni din gospodăriile agricole de stat, mecanizatori din S.M.T.-uri, precum și primii secretari ai comitetelor regionale de partid, președinții comitetelor executive ale sfatului popular regional, cadre conducătoare din Ministerul Agriculturii și Silviculturii, cercetători din institutele științifice.

E ora 9.15. Participanții intruși în sala de consfătuiri împîinșă cu ovații și aplauze îndelungi pe conducătorii partidului și guvernului.

În prezidiul constituirii au luat loc țăraniști Gh. Gheorghiu-Dej, dr. Petru Găza, I. Chișinevschi, Al. Moghioros, Gh. Apostol, Miron Constantinescu, Chivu Stoica, general de armată Emil Bodnăraș, Petre Borilă. Alături de conducătorii partidului și guvernului, la loc în prezidiu fruntași în lupta pentru recoltă bogată de porumb, cartofi și sîcie de zahăr: Nicolae Ion, membru al gospodăriei agricole colective din satul Liveada, regiunea București, Peș Alexandru, țaran muncitor cu gospodărie individuală din satul Parhida, regiunea Oradea, Burghier Ana, muncitoare în gospodăria agricolă de stat „Scinteia”, regiunea Arad, Iovescu Aurel, membru al gospodăriei agricole colective Chelmac, regiunea Arad, Ciuperescu Valentin, de la stațiunea experimentală I.C.A.R. Cimpia Turzii, Cărcă Marin, țaran muncitor întovărășit din comuna Ciorăști Nou, regiunea Craiova, Dumitru Vasile, membru al gospodăriei agricole colective din Bolnisiul de Deal, regiunea București, Szabo Mihai, țaran muncitor cu gospodărie individuală din satul Idrifara, regiunea Stalin, Vasile Stănescu, muncitor de la S.M.T. Peciu Nou, raionul Deta, regiunea Timișoara, și Farkas Lucaci, țaran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Ghindari, raionul Singiorgiu de Pădure, Regiunea Autonomă Maghiară.

Constituirea a fost deschisă de țăraniști Gheorghiu Apostol, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministru al Agriculturii și Silviculturii, care, în numele C.C. al P.M.R. și al Consiliului de Miniștri, a urat participanților spor la muncă în desfășurarea lucrărilor. Constituirea — a spus vorbitorul — a fost organizată pentru a cunoaște pe cei care, îmbinînd priceperea cu hărnicia, știința înaintată cu practica îndelungată a muncii agricole, au obținut recolte bogate. Experiența acestor fruntași trebuie să slujească tuturor celor ce muncesc în agricultură pentru obținerea unui puternic avînt în producția agricolă.

Tovarășul Gheorghiu Apostol dă apoi cuvîntul țăraniștii Nicolae Giosan, lociilor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, care expune referatul cu privire la măsurile agrotehnice ce trebuie luate pentru sporirea producției la hectar la culturile de porumb.

Dintre toate plantele de cultură din țara noastră — a arătat vorbitorul — porumbul, alături de grîul de toamnă, este cea mai importantă plantă de cultură; aceasta pe de o parte pentru suprafața mare cultivată cu porumb și pe de altă parte pentru numeroasele sale întrebunătățiri: în hrana omului, în nutriția animalelor, în industrie.

Folosind sprijinul acordat de statul nostru, aplicînd metode agrotehnice avansate, mulți țărani muncitori cu gospodării individuale, gospodării colective și întovărășiri, multe gospodării agricole de stat și stațiuni experimentale agricole au obținut recolte bogate.

Obținerea recoltelor mari dovedește că avem mari posibilități de a spori în mod simțitor producția medie de porumb la hectar, pe țară.

Referatul arată cum se face pregătirea terenului pentru cultivarea porumbului, pregătirea seminței, metode de însămînțare — între care, în mod special, metoda însămînțării în culburi dispuse în pătrat — lucrările de întreținere precum și o serie întreagă de metode noi, înaintate, a căror aplicare a avut drept rezultate recolte mari la hectar.

În încheiere, vorbitorul a arătat că trebuie să îndemnăm și să ajutăm țăraniștii muncitori să folosească experiența fruntașilor, în propriul ei interes și în interesul dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai al poporului nostru muncitor.

După referat, participanții la constituire au pus numeroase întrebări în legătură cu mijloacele de aplicare a metodelor înaintate în cultura porumbului, la care a dat răspuns țăraniștii Nicolae Giosan.

Primul la discuții a luat cuvîntul

cișanților spor la muncă în desfășurarea lucrărilor. Constituirea — a spus vorbitorul — a fost organizată pentru a cunoaște pe cei care, îmbinînd priceperea cu hărnicia, știința înaintată cu practica îndelungată a muncii agricole, au obținut recolte bogate. Experiența acestor fruntași trebuie să slujească tuturor celor ce muncesc în agricultură pentru obținerea unui puternic avînt în producția agricolă.

Tovarășul Gheorghiu Apostol dă apoi cuvîntul țăraniștii Nicolae Giosan, lociilor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, care expune referatul cu privire la măsurile agrotehnice ce trebuie luate pentru sporirea producției la hectar la culturile de porumb.

Dintre toate plantele de cultură din țara noastră — a arătat vorbitorul — porumbul, alături de grîul de toamnă, este cea mai importantă plantă de cultură; aceasta pe de o parte pentru suprafața mare cultivată cu porumb și pe de altă parte pentru numeroasele sale întrebunătățiri: în hrana omului, în nutriția animalelor, în industrie.

Folosind sprijinul acordat de statul nostru, aplicînd metode agrotehnice avansate, mulți țărani muncitori cu gospodării individuale, gospodării colective și întovărășiri, multe gospodării agricole de stat și stațiuni experimentale agricole au obținut recolte bogate.

Obținerea recoltelor mari dovedește că avem mari posibilități de a spori în mod simțitor producția medie de porumb la hectar, pe țară.

Referatul arată cum se face pregătirea terenului pentru cultivarea porumbului, pregătirea seminței, metode de însămînțare — între care, în mod special, metoda însămînțării în culburi dispuse în pătrat — lucrările de întreținere precum și o serie întreagă de metode noi, înaintate, a căror aplicare a avut drept rezultate recolte mari la hectar.

În încheiere, vorbitorul a arătat că trebuie să îndemnăm și să ajutăm țăraniștii muncitori să folosească experiența fruntașilor, în propriul ei interes și în interesul dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai al poporului nostru muncitor.

După referat, participanții la constituire au pus numeroase întrebări în legătură cu mijloacele de aplicare a metodelor înaintate în cultura porumbului, la care a dat răspuns țăraniștii Nicolae Giosan.

Primul la discuții a luat cuvîntul

lov. Lovas Iuliu, brigadier în gospodăria agricolă colectivă din satul Vaida, regiunea Oradea, care a împărțit celor prezenți metodele pe care le-a folosit brigada pe care o conduce pentru a obține recolta de 4800 kg. porumb-boabe la hectar. El a arătat că după recoltarea grîului, pămîntul a fost dezmîrșit cu tractoarele S.M.T., iar toamna a fost arat la adîncimea de 30 cm. În primăvară, imediat ce pămîntul s-a zvințat, a fost boronit, iar în martie a fost lucrat cu cultivatorul tras de cal. După aceea a fost din nou grăpat. Sămînța de porumb pe care am pregăt-o încă din februarie — arată în continuare vorbitorul — am însămînțat-o în culburi dispuse în pătrat așezate la o distanță de 85 cm. Porumbul l-am prășit de trei ori cu mina și de două ori cu prășitoarea trasă de cai în lungul și în latul locului. Lata cum am obținut 4800 kg. porumb boabe la hectar pe o suprafață de 70 hectare.

Tov. Lovas a arătat că anul acesta vor pune porumbul în culburi dispuse în pătrat la o distanță de 75 cm., deoarece inginerii și tehnicienii agronomi i-au convins că distanța de 85 cm. e prea mare.

Tov. Nicolae Ion, membru al gospodăriei agricole colective Liveada din regiunea București, a arătat că pe terenurile destinate culturii porumbului în gospodărie s-a făcut primăvara arătură cu tractoarele S.M.T.-ului la 18-20 cm. adîncime îngrășînd totodată pămîntul cu bălegar. După arat s-a grăpat și la timpul potrivit s-a însămînțat porumbul. După aceea am dat cu boaroana ca să păstrăm urmele în pămînt. Cînd porumbul a avut 4 foi am făcut prima prășală. Cu totul am făcut 8 prășale: 3 cu sapă și 5 cu prășitoarele trase de cai. Muncind în felul acesta, noi am cules cîte 7.000 kg. porumb știuleți la hectar.

Tov. Ungureanu Andrei, președintele întovărășirii agricole din Lugoj — regiunea Timișoara, a arătat cum am obținut întovărășirii o recoltă de 7800 kg. porumb știuleți la ha. Cele 8,5 ha. cultivate cu porumb au fost arate cu tractorul la 18-23 cm. În martie, cînd brazda s-a zvințat, ogorul a fost grăpat în curmeziș. Apoi s-au făcut lucrări de întreținere cu cultivatorul de la S.M.T. și s-a trecut din nou cu grapa cu cai. La 10 aprilie s-a făcut o nouă grăpare, iar la 16 aprilie s-a făcut semănatul cu sămînța aleasă căreia i s-a încrecat puterea de înălțare. Lucrările de întreținere s-au făcut de asemenea la timp.

(Continuare în pag. 3-a)

Toate forțele pentru succesul în campania agricolă de primăvară

Pregătirile pentru însămînțări la Dorobanți

Preocupîndu-se de buna pregătire a campaniei agricole de primăvară, comitetul executiv al statului popular comunal Dorobanți, raionul Arad, încă la data de 14 ianuarie a.c. a constituit comisia operativă comunală pentru pregătirea și desfășurarea campaniei agricole de primăvară.

Odată cu constituirea acestei comisii s-a întocmit planul de muncă, trăsîndu-se sarcini concrete fiecărui membru.

În comună au fost înființate trei centre de reparat unelte, care au fost asigurate cu cele trebuincioase pentru reparatul uneltelor. Dar din lipsa unui raion al cooperativelor de consum Arad, aceste centre n-au fost asigurate din timp cu fiare de plug, din care cauză reparațiile nu s-au terminat decît la gospodăria agricolă colectivă din comună.

În comună au fost înființate trei centre de germinare a semințelor și trei centre de selecționare și tratat semințe.

La cursul agrotehnic organizat la gospodăria colectivă și în conferințe ținute la cîminul cultural s-au explicat colectivizării și țăraniștii cu gospodării individuale avantajele respectării agrominimului.

Centre de reparat unelte lipsite de cărbuni

În comuna Mișca din raionul Criș există 2 centre de reparat unelte agricole. La aceste centre au fost repartizați țăraniștii muncitori să-și repare mașinile și uneltelile agricole ne-avansate campaniei agricole de primăvară. Aceste centre însă nu funcționează din lipsă de cărbuni. Comitetele executive al statului popular comunal a luat din vreme legătură cu cooperativa din localitate pentru a repartiza cantitatea de cărbuni necesară centrelor de reparat unelte. Însă conducerea cooperativei a amînat de a o zi la alta această problemă, spunînd că n-a primit repartiția de la Uniunea raională a cooperativei Criș.

Se pune întrebarea: Oare se mai poate trăgîna mult lipsa de aprovizionare cu cărbune a centrelor de reparat unelte din comuna Mișca?

Timpul este înaintat și campania agricolă de primăvară bate la ușă. Uniunea raională a cooperativei Criș are datoria să ia de urgență măsurile necesare în vederea repartizării cărbunilor necesari cooperativei din Mișca.

Brigada zootehnică luptă pentru sporirea producției animale

În cadrul gospodăriei noastre colective, o ramură de o importanță deosebită este zootehnia. Brigada zootehnică pe care o conduc eu, are 27 vaci de lapte, 13 vițele, 42 scroafe, 160 porci, 400 oi și iepuri de casă. Din anul 1950, cînd a luat ființă gospodăria, numărul animalelor a crescut simțitor. Pe lîngă sporirea numerică, s-au îmbunătățit simțitor și rasele animalelor. În prezent gospodăria are numai animale din rasele cele mai productive. Este desigur să amintesc că anul trecut, în urma valorificării produselor lactate prin cooperativă, gospodăria a primit o sumă de 48.000 lei. Aceste rezultate se datorează faptului că colectivizării, îndrumații de zootehnicieni și medicii veterinari de la statul popular raional Lipova au folosit pe scară largă cele mai bune metode de hrînire și îngrijire a animalelor, dobîndind astfel un spor însemnat de produse animale.

Citind cu atenție Legea cu privire la creșterea animalelor în anul 1954 — 1956, mi-am dat seama și mai bine ce perspective largi de dezvoltare are sectorul zootehnic al gospodăriei noastre.

Îngrijitorii de animale din gospodăria noastră colectivă au învățat din sfaturile primite de la specialiștii din colhozurile și sovkhozurile din Uniunea Sovietică care în anul 1952 au vizitat la gospodăria noastră, că principalul lucru de care depinde mărirea producției și productivității animalelor îl constituie hrana și că mărirea producției de animale este cu neputință fără mărirea producției de furaje. Datorită cultivației pe suprafețe întinse a plantelor de nutreț, care dau o mare producție la hectar, baza furajeră este asigurată, permițîndu astfel continua-

dezvoltare a creșterii animalelor. În afară de lucerna, trifoi, borceag, pe terenul gospodăriei noastre colective au mai fost semănate anul trecut porumb și secară furajeră. Trebuie să amintesc că porumbul și secara furajeră au contribuit în mare măsură la creșterea producției de lapte la vaci în timpul verii. Acest belșug de masă verde, pe lîngă faptul că a dus la obținerea unei producții ridicate de lapte, a contribuit la economisirea unei mari cantități de nutrețuri concentrat.

Anul trecut, gospodăria noastră a însoțit peste 5 vagoane de porumb, frunze de sîcie, secară, etc., ceea ce ne-a permis ca vacile de lapte fătătoare să dea o producție ridicată de lapte și în timpul iernii. În medie, vacile au dat la două mulsori între 16-20 litri de lapte fiecare, deși unele trebuiau să fete. Am avut cazuri cînd la o vacă am muls de trei ori la zi, cîte 24 litri lapte.

La noi în brigadă un accent deosebit se pune pe repartizarea furajelor și nutrețurilor la animale, în raport cu greutatea și producția de lapte pe care o dau. De pildă, o vacă care are o greutate de 600 kg. și dă 16 litri lapte zilnic în timpul de iarnă, la mîncarea de dimineață primește 5 kg. fin natural, 8 kg. sîcie furajeră amestecată cu 3 kg. nutrețuri concentrate, iar după adăpare mai primește un sноп de cocoli. La mîncarea de seară, vacile de aceeași greutate primesc 3 kg. fin natural, 15 kg. nutreț siloz și 2 kg. concentrate.

Colectivizării care lucrează la îngrijirea animalelor au un stagiul îndelungat în această muncă, devenind cadre calificate. În fiecare iarnă, în cadrul gospodăriei noastre colective funcționează cursuri agrozotehni-

ce la care au luat parte majoritatea membrilor brigăzii zootehnice. La aceste cursuri eu am învățat multe lucruri folositoare.

În prezent, pentru mulgătorii noștri a devenit o obișnuință aplicarea unor metode avansate cum sînt masajul ugerului la vaci, mulsul în cruce, etc. Înainte și după mulgere, îngrijitorii se spală în primul rînd pe mîini, apoi spală cu apă caldă ugerul vacii și 2-3 minute îi face masaj, îl șterge cu o cârpă curată și după aceea mulg laptele pînă la ultimul strop.

Încă de anul trecut vițelei — îndată după fătare — sînt separați de vaci și alăptați din găleată, primind 7 kg. lapte proaspăt. Această cantitate o primesc vițele pînă la 2 luni. De la 2 pînă la 6 luni porția fiecărui vițel se mărește cu încă 5 kg. lapte smîlțnit. Odată cu laptele smîlțnit vițelei mai primesc și concentrate. Pața de alăptare naturală, practicarea acestei metode are avantajul că permite cunoașterea cantității de lapte consumat de fiecare vițel și înlătură în mare măsură cauzurile de îmbolnăvire. Astfel, la fătare ne-am dat seama că un vițel are o greutate de 40 kg., iar după 2 luni, greutatea s-a ridicat la 90 kg.

În timpul iernii, noi am avut mare grijă de animalele mari și de tineretul bovin. În fiecare zi s-a schimbat așternutul ud și s-au astupat cu paie toate colțurile pentru a nu pătrunde gerul în grajduri. Totdeauna, înainte de ora adăpăturii, am încălzit apa și numai atunci am dat-o animalelor. De cînd s-a făcut timpul frumos, noi plimbăm în fiecare zi animalele cîte o oră prin curte. Acest lucru face ca ele să se miște, să ia aer curat și să mîncească cu mai mare poftă. Vacile și tineretul bovin sînt curățate zilnic de două

ori cu peria și țesală, iar tot la două zile li se spală cozile cu apă caldă și li se curăță unghiile.

Însușilește de succesele pe care le-am dobîndit la ferma de vaci, consiliul de conducere al gospodăriei noastre colective, ținînd cont de propunerile colectivizatorilor, a trecut în planul de perspectivă ca în anul 1954-1956 numărul vacilor de lapte să crească cu încă 13 capete. În acest timp și numărul scroafelor de prășală va crește cu încă 14, numărul oilor cu încă 200 capete, etc.

Un rol deosebit de mare în sporirea producției de animale l-au avut consfătuirile de producție cu îngrijitorii, la care s-au discutat toate posibilitățile de îndeplinire și depășire a sarcinilor de plan, metodele ce trebuie să le aplicăm la îngrijirea animalelor.

Realizările obținute pînă în prezent sînt departe de a fi mulțumitoare în raport cu capacitatea de dezvoltare a gospodăriei noastre. Lupta pentru sporirea continuă a productivității animalelor depinde de metodele noi pe care noi le vom aplica în creșterea animalelor, de priceperea noastră și de ajutorul pe care ni-l vor da zootehnicienii și medicii veterinari de la raion.

În viitor, noi ne angajăm că vom munci cu și mai multă hotărîre pentru obținerea unor cantități mai mari de produse lactate și de carne, știînd că astfel luptăm pentru mărirea veniturilor gospodăriei noastre colective și ale noastre personale și totodată contribuim și noi la buna aprovizionare a oamenilor muncii de la orașe cu produse animale.

Achim Dugulescu,

brigadier zootehnic la gospodăria colectivă „Timuiri Noi”

Înmînarea drapelului de producție Direcției regionale P. T. T. R. Arad

Duminecă, 7 martie, la Teatrul de Stat din localitate a avut loc înmînarea drapelului de producție Direcției regionale P.T.T.R. Arad, fruntaș pe țară.

La festivitate au participat nume-

roși oameni ai muncii, precum și reprezentanți ai organelor de partid și de stat din orașul nostru.

Asupra desfășurării festivității care a fost urmată de program artistic vom reveni.

CU PRIVIRE LA REZULTATELE CONFERINȚEI DE LA BERLIN

Declarația lui V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U. R. S. S.

MOSCOVA. (Agerpres). TASS transmite:

Între 25 ianuarie și 18 februarie a avut loc la Berlin conferința miniștrilor afacerilor externe ai Franței, Angliei, Statelor Unite ale Americii și Uniunii Sovietice. Această conferință a fost consacrată examinării unei serii de probleme internaționale importante.

Conferința precedentă a miniștrilor afacerilor externe al celor patru

puteri a avut loc în primăvara anului 1949. În ultimii cinci ani n-au mai fost astfel de conferințe. La rîndul ei, conferința de la Berlin a ajuns în unanimitate la concluzia necesității tinerii unei noi conferințe, cu participarea miniștrilor afacerilor externe ai Franței, Angliei, S.U.A., U.R.S.S. și Republicii Populare Chineze, fapt care are o importanță internațională bine determinată.

I.

În ultimii cinci ani s-au definit cu multă claritate tendințele evoluției postbelice în lagărul țărilor capitaliste. Acum este limpede pentru toți că cercurile guvernante din S.U.A. pretind rolul conducător în cadrul acestui lagăr. Ele pretind și mai mult. Ele declară fără jenă că și-au asumat „povara rolului conducător în lume”, că Statele Unite ar fi, chipurile, „conducătoare ale lumii”, deși aceste pretenții, firește, n-au nici un temel.

Aceste tendințe și-au găsit expresia practică în formarea blocului Atlanticului de Nord, creat în 1949 din inițiativa guvernului S.U.A., cu sprijinul activ al cercurilor guvernante din Anglia. Pactul Atlanticului de Nord a fost semnat de următoarele țări: Statele Unite ale Americii, Canada, Anglia, Franța, Belgia, Olanda, Luxemburg, Danemarca, Norvegia, Islanda, Portugalia, Italia, Grecia și Turcia. Unele din aceste țări au semnat pactul sub presiune directă din afară. De fapt, acest pact este un instrument al blocului anglo-american. Statele Unite ale Americii fiind acelea care caută să folosească acest tratat în interesul instaurării dominației lor mondiale. Pactul nord-atlantic seamănă cu cunoscutul „pact anticomintern” care a fost încheiat în 1937 de Germania hitleristă, Japonia militaristă și Italia fascistă și îndreptat la început împotriva U.R.S.S. Nu există motive de îndoială că nici soarta pactului nord-atlantic nu va fi mai bună decât soarta „pactului anticomintern”.

Paralel cu pretențiile fățișe la dominația mondială, cercurile guvernante din S.U.A. și din Anglia au început să sublinieze din ce în ce mai mult că intenționează să-și ducă politica externă „de pe poziții de forță”. Nu este nimic surprinzător în aceasta. De la tendința spre dominația mondială plină la politica „de pe poziții de forță” — sau la politica „pace pe baza forței”, este un singur pas.

Astăzi știm prea bine cu toții la ce a dus preamărirea acestei politici, nu numai în S.U.A. și Anglia, ci și în celelalte țări ale blocului nord-atlantic.

O expresie directă a acestei politici este goana înarmărilor destăruată în ultima vreme. Goana înarmărilor a atins proporții fără precedent în Statele Unite, Anglia, Franța, Belgia, Norvegia și în celelalte țări ale acestui bloc. De pe urma acestei goane s-au și întărit foarte mult monopolurile capitaliste din America și Europa. Dar ea a pus pe umerii popoarelor, pe umerii oamenilor muncii, povara grea a impozitelor zdrobitoare și a prețurilor exorbitante ale mărfurilor.

O importanță deosebită s-a acordat intimidărilor de tot felul cu bombe atomice. Dar nici acest lucru n-a mers prea mult timp. Acum toți văd că socotelile întemiate pe speranțele deșarte în ce privește menținerea situației de monopol a S.U.A. în domeniul atomic s-au dovedit a fi cu totul neîntemiate.

Paralel cu goana înarmărilor, Statele Unite ale Americii și Anglia au început să construiască o rețea de baze militare în Europa și în teritoriile învecinate. Faptul că aceste baze militare sînt construite fățiș în scopuri îndreptate împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, nu face decât să releve că crearea de baze militare americane n-are nimic comun cu interesele apărării.

Așașamentul față de politica „de pe poziții de forță” a dus cu doi ani în urmă la semnarea tratatului de la Paris privind la constituirea așa-numitei „comunități defensive europene”, prin care se prevede rețacarea forțelor armate ale Germaniei occidentale. În prezent se elaborează planurile de rețacare a militarismului german împotriva cărora s-au pronunțat nu de mult nu numai Franța și alte țări din Europa, ci chiar și Statele Unite ale Americii și Anglia. În legătură cu aceasta au apărut noi dificultăți excepționale de serioase pentru reglementarea problemei germane.

Politica „de pe poziții de forță” își găsește expresia și în multe alte acțiuni ale Statelor Unite ale Americii în domeniul relațiilor internaționale. Nu pot fi trecute cu vederea, de pildă, „note măsurile discriminatorii aplicate în ultimii ani în domeniul comerțului internațional de Statele

Unite ale Americii, împreună cu Anglia și alte țări ale acestui lagăr față de U.R.S.S., de Republica Populară Chineză și de țările de democrație populară. Deși această politică a și adus prejudicii imense Statelor Unite ale Americii și Angliei însăși, sub diferite prețexse se mai aplică totuși diferite măsuri de presiune, pentru a împiedica în continuare un comerț internațional normal, pentru a limita și îngreuna legăturile economice cu țările lagărului democratic. Rezultatul contrar al acestei politici constă în faptul că în acești ani legăturile economice dintre U.R.S.S., China și țările de democrație populară s-au întărit considerabil, iar avîntul economic al acestor țări a crescut din an în an.

Acum toți văd că politica „de pe poziții de forță”, dusă de cercurile guvernante din S.U.A. și Anglia, n-a dat rezultate pozitive nici în domeniul politic, nici în cel economic. Ea dă greș și în domeniul militar.

Această politică n-a rezistat încercării, în primul rînd în Coreea. Ea n-a dus Statele Unite la victoria militară. Încercîndu-se în intervenția militară din Coreea, Statele Unite au început să-și compromită prestigiul militar și autoritatea morală. Această politică n-a putut să nu se termine printr-un eșec acolo unde poporul a dus o luptă dîră pentru drepturile sale naționale, pentru independența și libertatea sa.

Cu tot ajutorul acordat Franței de către Statele Unite în Indochina, nici aici politica „de pe poziții de forță” n-a dus la nimic bun. Politica colonială a Franței și politica de sprijinire a „colonialismului” dusă de către Statele Unite ale Americii suferă aici o înfrîngere după alta. Războiul prelungit împotriva poporului din Indochina, care luptă pentru libertatea sa, nu numai că n-a servit la glorificarea politicii „de pe poziții de forță”, dar, dimpotrivă, a dus la discreditarea ei totală.

La tot ce s-a spus trebuie adăugat faptul că tocmai în ultimii cinci ani nu numai că a luat ființă, dar s-a și întărit Republica Populară Chineză, care a eliberat poporul chinez de sub dominația imperialistilor străini. Acest fapt schimbă radical situația în întreaga Asia. Acest fapt este de cea mai mare însemnătate pentru întreaga dezvoltare internațională.

Tocmai față de China politica „de pe poziții de forță” a fost și este aplicată cu o deosebită încăpăținare și, în numeroase cazuri, cu o absurditate dusă la extrem. Dar, tocmai aici, eșecul acestei politici se vedește deosebit de convingător.

În ultimii cîțiva ani, întregul lagăr al țărilor socialismului și democrației populare s-a întărit și consolidat mult. În acești ani s-a format cea de a doua plată mondială, care cuprinde alți țări înalt dezvoltate din punct de vedere industrial și țăările industrial-agricole, făcînd parte din lagărul democratic. Relațiile politice dintre aceste țări s-au dezvoltat în direcția unei colaborări tot mai strînse și a unei prietenii crescînde.

Ce înseamnă politica „de pe poziții de forță”, dusă de cercurile guvernante din S.U.A. și de țările blocului anglo-american? În ultimă analiză, ea se reduce la o politică externă și internă dusă în interesul pregătirii unui nou război. Ea nu poate însemna nimic altceva. O asemenea politică nu se poate bizui pe un sprijin trahic din partea popoarelor.

Spre deosebire de această politică a Statelor Unite, politica externă a Uniunii Sovietice este îndreptată spre întărirea păcii și colaborării internaționale. Politica guvernului sovietic pornește de la principiul de bază că în relațiile internaționale nu există probleme litigioase care să nu poată fi rezolvate pe căi pașnice. Aceasta este o politică de consolidare a păcii. Ea corespunde intereselor colaborării prietenești între popoare și slujește cauzei unirii forțelor iubitoare de pace ale popoarelor din întreaga lume.

Pină nu de mult, orientarea sumaminită a politicii externe a Statelor Unite ale Americii și Angliei a dat un anumit ton majorității țărilor din lagărul capitalist. Aplicarea politicii „de pe poziții de forță” a dus în mod inevitabil la agravarea încordării în relațiile internaționale.

Acest lucru s-a făcut simțit în Europa și în Asia. Acest lucru s-a făcut simțit și se face simțit în toate părțile lumii.

Inițiativa Republicii Populare Chineze și a Republicii Populare Democratice Coreene care a dus anul trecut la terminarea războiului în Coreea, a produs o schimbare importantă în situația internațională.

Încheierea armistițiului în Coreea a contribuit la micșorarea încordării în relațiile internaționale. Aceasta a permis Uniunii Sovietice să pună problema de a se merge mai departe pe linia micșorării încordării în relațiile internaționale. Însuși faptul convocării conferinței de la Berlin a dovedit că în actualele condiții există asemenea posibilități.

Convocarea conferinței de la Berlin a fost precedată de o îndelungată corespondență diplomatică între guvernul sovietic și guvernele S.U.A., Angliei și Franței. Schimbul de note și-a avut însemnătatea sa. Acest lucru a îmbunătățit condițiile în vederea convocării conferinței de la Berlin.

Propunerile prezentate de guvernele celor trei state occidentale s-au mărginit la ceea ce proiecta conferința să se limiteze la discutarea cîtorva chestiuni referitoare la problema germană și la problema tratatului cu Austria. Ele au căutat să evite discutarea altor probleme și a problemelor generale a micșorării încordării internaționale.

În ceea ce îl privește, guvernul sovietic a socotit că după ce s-a terminat războiul din Coreea și a fost încheiat armistițiul, s-au creat condiții prielnice pentru a se discuta problema măsurilor menite să contribuie la micșorarea generală a încordării în relațiile internaționale, inclusiv problema reducerii armamentelor și a neadmiterii de baze militare străine pe teritoriile altor state.

Guvernul sovietic a propus (încrea unei conferințe a miniștrilor afacerilor externe ai celor cinci mari puteri — Franța, Anglia, S.U.A., U.R.S.S. și Republica Populară Chineză — în cadrul căreia să se discute problema măsurilor în vederea micșorării încordării în relațiile internaționale, precum și a unei conferințe a miniștrilor celor patru puteri pentru problema germană, inclusiv problema restabilirii unității Germaniei și încheierii tratatului de pace.

În corespondența diplomatică care a durat pînă la sfîrșitul anului trecut nu s-a izbutit să se realizeze un acord deplin, întrucît S.U.A., Anglia și Franța au obiectat împotriva

sus-menționatei conferințe a celor cinci mari puteri, cu participarea Republicii Populare Chineze. Atunci guvernul sovietic a declarat că va supune spre examinare această chestiune conferinței de la Berlin a reprezentanților Franței, Angliei, S.U.A. și U.R.S.S. în legătură cu care se realizase deja un acord.

La conferința de la Berlin partea noastră a propus următoarea ordine de zi:

1) Despre măsurile pentru micșorarea încordării în relațiile internaționale și despre convocarea unei conferințe a miniștrilor afacerilor externe ai Franței, Angliei, S.U.A., Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze.

2) Problema germană și sarcinile asigurării securității europene.

3) Despre tratatul de stat cu Austria.

Această ordine de zi a fost adoptată de conferință, deși cu unele rezerve.

Nu se poate uita în ce fel a fost pregătită opinia publică din țările occidentale înainte de conferința de la Berlin. Și în această pregătire s-a manifestat principala orientare a politicii externe anglo-americane, relevată de mine mai sus.

În ultima vreme, cercurile dominante din S.U.A., precum și cele din Anglia au luat tot felul de măsuri pentru a intensifica presiunea asupra U.R.S.S. Nu numai presa acestor cercuri, ci și oamenii de stat au făcut fel de fel de declarații despre inutilitatea tratatelor cu Uniunea Sovietică și despre inevitabilitatea eșecului conferinței de la Berlin. Deși a recurs la tot felul de mijloace de presiune, inclusiv amenințări de torpilară directă a conferinței, presa reacționară n-a putut ascunde însă interesul S.U.A., Angliei și Franței pentru conferința de la Berlin.

Guvernele acestor țări nu puteau să nu fiîn seama de presiunea crescîndă a cercurilor opiniei publice democratice, care cereau ca conferința reprezentanților celor patru puteri să fiîn seama de năzuințele popoarelor spre deslindarea încordării în relațiile internaționale. În aceeași direcție influențează și creșterea mișcărilor de eliberare națională a popoarelor, mai ales în Asia. Desăvîrșirea evenimentelor a confirmat că Franța, Anglia și Statele Unite au fost deosebit de interesate în convocarea conferinței de la Berlin.

Înainte de a vorbi despre acordurile realizate la conferința de la Berlin trebuie să ne oprim asupra divergențelor care s-au manifestat între pozițiile U.R.S.S. și celor trei state occidentale.

II.

Conferința a acordat cea mai mare atenție problemei germane. După cum știe toată lumea, aceasta este principala problemă dintre cele care au rămas nerezolvate după sfîrșitul războiului. Or, cele patru state ai căror reprezentanți au participat la conferința de la Berlin poartă o răspundere deosebită pentru rezolvarea justă a acestei probleme. Aceasta înseamnă că problema germană trebuie rezolvată fiînindu-se seama de interesele asigurării păcii și securității în Europa, precum și în conformitate cu interesele naționale ale Germaniei democratice.

Discuția a arătat pe deplin în ce constă fondul divergențelor între Uniunea Sovietică, pe de o parte, și S.U.A., Anglia și Franța, pe de altă parte.

Aceasta nu înseamnă însă că altitudinea manifestată în Franța față de problema germană coincide întru totul cu altitudinea manifestată față de această problemă în cercurile dominante din S.U.A. și Anglia. Uniunea Sovietică s-a situat și se situează pe poziția că sarcinile asigurării păcii și securității în Europa impun în primul rînd să nu se admită reînvierea militarismului german.

De aici rezultă că măsurile a căror aplicare este necesară pentru restabilirea unității Germaniei pe baze pașnice și democratice nu trebuie amînate. Această poziție este în deplină concordanță cu acordurile încheiate alit în perioada războiului. Cît și imediat după sfîrșitul lui, între țările coaliției antihitleriste — S.U.A., Anglia și U.R.S.S. — cu adeziunea ulterioară a Franței.

Guvernele S.U.A., Angliei și Franței au abandonat însă această poziție, călcî în picioare acordurile internaționale de cea mai mare importanță semnate la timpul lor și au pășit pe calea sprijinirii reînvierii militarismului german. Întrucît în prezent această nu se poate face pentru întreaga Germanie, ele pregătesc stăruitor re-militarizarea părții occidentale a Germaniei. În această acțiune ele se sprijină și pe guvernul Adenauer de la Bonn.

Dacă guvernele Franței, Angliei și

S.U.A. ar fi fost de acord, ca și guvernul Uniunii Sovietice, că reînvierea militarismului german este inadmisibilă, rezolvarea celorlalte probleme litigioase ar fi fost ușurată în mare măsură. În același timp, aceasta ar fi însemnat că guvernele celor patru puteri ar trebui să se sprijine în această acțiune nu pe militarism și revanșarii germani, ci pe forțele germane democratice și iubitoare de pace, care exprimă adevărata voință a poporului german. Conferința de la Berlin a confirmat că orientarea politică externă a blocului anglo-american care se exprimă în politica „de pe poziții de forță” sau „pace bazată pe forță” se manifestă și în problema germană.

Acest lucru este dovedit de faptele că tratatele de la Paris și Bonn semnate în mai 1952. Aceste tratate au făcut ca primejdia reînvierii militarismului german să devină deosebit de actuală. În virtutea tratatului de la Paris se creează pe termen de 50 ani așa-numita „comunitate defensivă europeană”, sub al cărei steag se organizează „armata europeană”, compusă din forțe armate ale Franței, Italiei, Belgiei, Olandei, Luxemburgului, precum și ale Germaniei occidentale. De aici rezultă că din numărul total de aproximativ 30 de state europene, șase state europene, printre care și Germania occidentală, și-au propus să creeze o grupare militaristă restrînsă și închisă, căreia s-a atribuit pe nedrept emblema de „europeană”, deși patru cincimi din statele europene nu fac parte din ea. Acest tratat legalizează rețacarea armatei vest-germane (Wehrmacht) și integrarea sa în susmenționatea grupare militaristă. Pentru a început se proiectează constituirea a 12 divizii vest-germane, dar există deja planuri de sporire ulterioară a acestor trupe. Nu împlîndîr se și vorbește de crearea a 25 sau chiar 60 de divizii vest-germane. În această ordine de idei nu se poate trece peste faptul că zilele trecute parlamentul vest-german (Bundestag), în disprețul constituției în vigoare, a adoptat hotărîri care permit introducerea în Germania occidentală a serviciului

militar obligatoriu pentru bărbaii care au împlinit vîrsta de 18 ani. Prin aceasta se urmărește a se da mîna liberă guvernului Adenauer pentru crearea unei armate. Afară de tratatul de la Paris, semnat de cele șase state, tot atunci a fost încheiat tratatul de la Bonn, care a fost semnat de Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța, precum și de Germania occidentală. Tratatul de la Paris și Bonn se completează reciproc.

Potrivit tratatului de la Bonn, pe teritoriul Germaniei occidentale se vor afla timp de zece de ani trupe ale S.U.A., Angliei și Franței, ceea ce va transforma Germania occidentală într-un stat semiocupat. Aceste tratate poartă și semnătura guvernului Adenauer, care reprezintă actualmente principatul reacții al revanșarilor vest-germani, care vor să nețezească drumul rețacării militarismului german. Revanșarii vest-germani au acceptat astăzi să semneze tratatul de la Bonn, umililor pentru poporul german. Dar este mai presus de orice îndoială că atunci cînd, potrivit tratatului de la Paris, în Germania occidentală va fi creată o armată comandată de generali hitleristi, ei nu vor mai fiîn seama de această semnătură. Atunci se vor dezvălui adevăratele lor scopuri, socotelile lor agresive revanșarde, și primele care vor simți acest lucru vor fi țările vecine. Simultan cu tratatele de la Paris și Bonn a fost dată publicității o declarație tripartită a S.U.A., Angliei și Franței, avînd drept scop să sprijine și să grăbească prin toate mijloacele crearea „comunității defensive europene”, și, prin urmare, a „armatei europene”.

Toate acestea dezvăluie planurile de mare anvergură ale cercurilor guvernante din S.U.A., Anglia și Franța care au și determinat semnarea tratatelor de la Paris și Bonn. Deși S.U.A. și Anglia nu și integrează trupele în „armata europeană”, ele vor să fie totuși adevărații stăpîni în această treabă. Calculele privilegiate la crearea unei „armate europene” cuprînzînd armata militaristilor vest-germani pot fi explicate numai prin planurile de pregătire a unui nou război în Europa. Devine totodată evident că cercurile guvernante din S.U.A. vor ca acest război să fie dus cu miinile „europenilor”.

După crearea „armatei europene”, dintre toate cele cinci mari puteri numai Franța va fi lipsită de posibilitatea de a avea o armată națională proprie, întrucît forțele ei armate vor face parte din „armata europeană”. Este mai presus de orice îndoială că în această „armată europeană” situația dominantă va reveni forțelor armate ale Germaniei occidentale. În același timp Franța calcă în picioare în mod flagrant înșeși bazele tratatului franco-sovietic din 1944, care au drept scop neadmiterea unei noi agresiuni din partea militarismului german. Există miniștri francezi care se prețeau la toate acestea, deși este de neînțeles cum se poate împăca această poziție cu demnitatea și cu interesele naționale ale Franței. După cum se știe, tratatul de la Paris n-a fost încă ratificat de parlamentele Franței, Belgiei și Italiei și de aceea n-a intrat încă în vigoare. În ultimul timp însă, S.U.A. și Anglia exercită o presiune tot mai puternică — în special asupra Franței — pentru ca acest tratat să fie ratificat și să înceapă a fi aplicat.

La conferința de la Berlin nu numai Dulles și Eden, ci și Bidault, ministrul afacerilor externe al Franței, a adus fel de fel de argumente în favoarea tratatului de la Paris și a creării „comunității defensive europene”. S-a ajuns chiar să se spună că tratatele încheiate cu Germania occidentală nu vor fi, din punct de vedere formal, obligatorii pentru viitoarea Germanie unificată. De aceste declarații ale miniștrilor francez, englez și american își vor aminti militaristii și revanșarii germani, cînd le va veni timpul, dacă vor izbuti să folosească în mod practic posibilitatea de rețacare a militarismului în Germania occidentală oferită de tratatul de la Paris.

Este însă clar de pe acum că, de fapt, guvernele S.U.A., Angliei și Franței, precum și guvernul Adenauer, exclud însăși posibilitatea unificării Germaniei occidentale și a celei răsăritene într-un stat german unic. În conformitate cu tratatul de la Paris, ele declară direct că nu vor admite unificarea celor două părți ale Germaniei și că, prin urmare, nu vor admite crearea unui stat german unic și independent, dacă acest tratat nu va fi extins asupra întregii Germanii unificate. Toate acestea arată într-o lumină vie cît de mică însemnătate acordă ei tuturor celorlalte propuneri ale lor în problema germană. Se poate înțelege că pe miniștrii S.U.A., Angliei și Franței nu l-a interesat la conferința de la Berlin rezolvarea efectivă a problemei germane, sau măcar rezolvarea vreunei probleme

practice avînd o mare însemnătate pentru poporul german. Atenția lor a fost absorbită de o singură năzuință: de a nețezi drumul pentru crearea „armatei europene”, potrivit tratatului de la Paris, care deschide porțile pentru reînvierea militarismului în Germania occidentală.

La conferința de la Berlin n-a fost acceptată nici măcar propunerea guvernului sovietic de a-i asculta pe germani și de a afla ce gîndește poporul german însuși despre sarcinile urgente ale unificării Germaniei și despre participarea poporului german la asigurarea păcii și securității în Europa. Acest lucru n-a fost dorit nici de guvernul Germaniei occidentale care, după cum se vede, nu intenționează să se înlînească în jurul a-celorași mese cu guvernul Germaniei răsăritene — guvernul Republicii Democratice Germane — care se împotrivește planurilor de reînviere a militarismului german. Și totuși, în actualele condiții, Republica Democrată Germană este aceea care exprimă adevărata voință a tuturor germanilor iubitori de pace, aspirațiile reale ale poporului german către pace și relații prietenești cu celelalte popoare. Refuzul de a asculta pe reprezentanții germani dovedește cît de departe au fost reprezentanții S.U.A., Angliei și Franței de a se ocupa în mod serios de problema germană.

Miniștrii S.U.A., Angliei și Franței n-au vrut să examineze proiectul sovietic de tratat de pace cu Germania. Ei n-au prezentat un proiect propriu de tratat de pace. Ei au refuzat chiar să examineze problema grăbirii pregătirii tratatului de pace cu Germania, deși în urmă cu cîțiva ani conferința miniștrilor celor patru puteri abordase deja examinarea amănunțită a acestei probleme.

Miniștrii celor trei puteri occidentale au refuzat să examineze problema constituției unui guvern provizoriu al întregii Germanii format din reprezentanți ai parlamentelor Germaniei răsăritene și occidentale, deși aceasta ar fi constituit un pas real spre restabilirea unității Germaniei pe baze democratice și pașnice. Ei au refuzat de asemenea să accepte propunerea părții sovietice cu privire la crearea a două comitee pe întreaga Germanie: unul — pentru îmbunătățirea legăturilor economice și administrative, între Germania răsăriteană și cea occidentală, și al doilea — pentru problemele ușurării condițiilor de dezvoltare a culturii naționale germane. Ei s-au eschivat de orice măsuri practice în vederea unei apropieri între Germania răsăriteană și cea occidentală, deși aceasta este calea cea mai sigură spre restabilirea unității Germaniei.

Miniștrii S.U.A., Angliei și Franței n-au înțeles să examineze propunerile Uniunii Sovietice privitoare la ușurarea obligațiilor financiar-economice ale Germaniei răsăritene și occidentale legate de consecințele războiului. Ei știu bine că în Germania răsăriteană aceste măsuri au și fost aplicate și că aici cheltuielile de ocupație, de pildă, au și fost reduse la 4,5 la sută din veniturile bugetului de stat al Germaniei răsăritene. În același timp, în Germania occidentală impozitele cresc, iar cheltuielile de ocupație sporesc tot mai mult. În acest an, cheltuielile de ocupație se cifrează la aproape 35 la sută din totalul veniturilor bugetului de stat al Germaniei occidentale.

Propunerea miniștrilor S.U.A., Angliei și Franței în problema germană s-a redus la un singur lucru — fiînerea unor așa numite „alegeri libere” în Germania răsăriteană și în cea occidentală. Dar nici această propunere nu avea nimic comun cu rezolvarea problemei germane în conformitate cu interesele asigurării păcii și securității în Europa și cu fiînerea unor alegeri cu adevărat libere. Mai mult, această propunere era pătrunsă de la un capăt la altul de neîncredere în poporul german și în forțele sale democratice.

Chiar și această chestiune pur internă a Germaniei s-a propus să fie luată din mîna germanilor și transmisă autorităților de ocupație. Propunerea Uniunii Sovietice ca cele patru puteri să-i ajute pe germani să creeze un guvern provizoriu al întregii Germanii format din reprezentanți ai parlamentelor și organizațiilor democratice din Germania răsăriteană și din cea occidentală și ca acest guvern să fiînă singur alegeri libere în toată Germania, n-a fost acceptată.

N-a fost acceptată nici altă propunere a noastră, și anume ca pînă la alegerile pe întreaga Germanie să se procedeze la retragerea tuturor trupelor de ocupație de pe teritoriul Germaniei alit răsăritene cît și occidentale cu excepția unor contingente strict limitate. Această propunere sovietică a avut ca scop să facă cu neputință o presiune a autorităților de ocupație asupra alegerilor. Totuși, partizanii așa-numitelor „alegeri li-

(Continuare în pag. 4-5)

Din Țara constructorilor comunismului

Moscova — farul păcii și prieteniei între popoare

În inima oamenilor muncii din întreaga lume, Moscova trăiește ca un far puternic și luminos al societății noi, ca o capitală a păcii și prieteniei între popoare.

Să facem o plimbare pe străzile ei minunate, unde viața pulsează din plin.

Anul trecut, Moscova a devenit și mai frumoasă. S-a făcut un nou pas pe calea îndeplinirii planului general de reconstrucție a capitalei sovietice. Ansamblul arhitectural al noilor case este completat cu clădirile înalte de lângă Porțile Roșii, de pe cheiul Kotelnieskaia, date în folosință în 1953. Aproximativ 20.000 de locuitori din Moscova s-au mutat anul trecut în apartamente noi. În decurs de un an au fost construite aproape 800.000 m. p. de suprafață locativă. Se termină construcția marilor cenuri a metroului care va uni 18 raioane ale capitalei.

Dar Moscova s-a împodobit nu numai cu noile clădiri înalte. În ultimul timp au fost deschise șase spitale noi. În instituțiile medicale din oraș lucrează zeci de mii de medici și alt personal sanitar, care stau de strajă sănătății oamenilor muncii.

În 1953 constructorii au dăruit co-

piilor din Moscova 20 de noi școli medii. În prezent, aici funcționează peste 600 de școli, în care învață aproximativ 600.000 de copii. Peste 70.000 de tineri învață la școlile tineretului muncitoresc. Pe colinele lui Lenin se înalță creația minunată a gândirii și a minilor harnice ale oamenilor sovietici — palatul celei mai înaltă științe din lume — Universitatea de Stat „M. V. Lomonosov”, unde învață mii de fii și fiice ai oamenilor muncii din U.R.S.S.

Lucrările de construcție se înfăptuiesc la Moscova după metode înaintate. Constructorii înalță clădiri pentru societatea comunistă, preocupându-se să ușureze și să înfrumuseze cit mai mult traiul omului.

Capitala Țării Sovietice este tezaurul culturii poporului sovietic și al culturii mondiale. Zeci de monumente ale culturii, minunate teatre, 200 de cluburi zeci de cinematografe, săli de concert, stadioane și terenuri sportive, parcuri — toate acestea sînt puse în slujba omului sovietic.

În zeci de muzee, galerii de artă, săli de expoziții, Moscova a adunat exponate prețioase ale istoriei slăvite a Patriei Sovietice, relieve ale mărețelor fapte de luptă ale poporului sovietic, care s-a ridicat nu odată

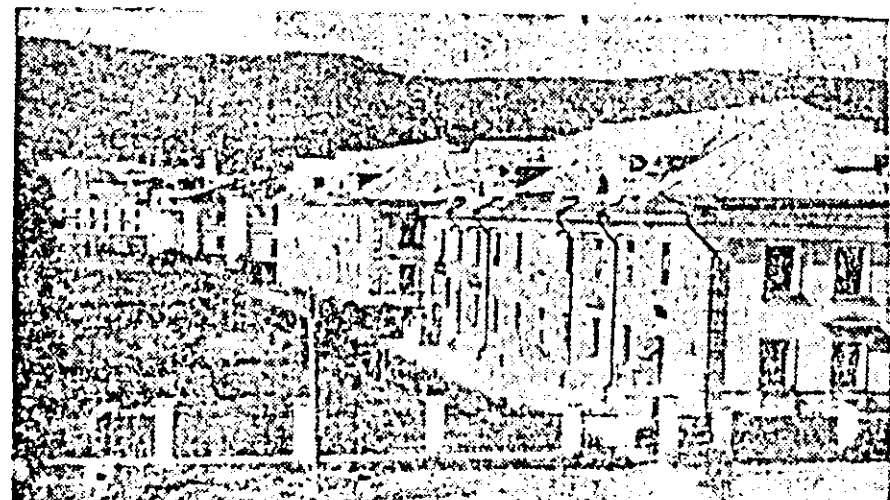
pentru apărarea pământului său natal. La ora 7,30 seara se ridică cortina celui mai mare teatru din lume — Teatrul Mare Academic de Stat, a celui mai vechi teatru din țară, Teatrul Mic și ale altor zeci de teatre care prezintă spectacolele sovietice zeci de piese ale dramaturgiei clasice și sovietice.

Moscova este stegarul prieteniei leninist-staliniste a popoarelor, prietenie care se întărește pe zi ce trece. În aceste zile, capitala sovietică sărbătorește pe scară largă aniversarea a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

În fabrici și uzine, în sălile lectoratelor au loc convorbiri și conferințe consacrate acestui eveniment remarcabil. La teatre și cinematografe se reprezintă piese și filme ucrainene. La Muzeul istoric de stat au fost expuse noi materiale interesante, documente, scrisori, monumente ale culturii, care caracterizează străvechile legături economice, politice și culturale dintre popoarele rus și ucrainean.

Străzile Moscovei sînt inundate de lumina puternică a miilor de becuri electrice. Megafonele aduc vești îmbucurătoare despre noile victorii în muncă ale constructorilor comunismului.

Case de locuit

În eliseu: Orașul Cuibișev. Case de locuit construite de curind pentru muncitorii hidrocentralei din localitate

Orașul Karaganda

a împlinit 20 de ani de existență

Locuitorii orașului Karaganda sărbătoresc pe larg o dată jubiliară: s-au împlinit 20 de ani de la întemeierea acestui oraș. În acești ani pe un vast teren adîncă pusti, pe care creșteau din loc în loc tufișuri, a răsărit unul din cele mai mari centre industriale ale Kazahstanului — Karaganda. În acest oraș se numără în prezent zeci de cluburi și case de cultură, opt institute și școli medii tehnice, 105 școli în care învață aproximativ 50.000 de copii ai minerilor etc.

Orașul continuă să crească. Aici nu există acum nici o stradă unde să nu se construiască o nouă clădire. Pentru construcția și amenajarea orașului Karaganda se cheltuiesc sute de mii de ruble. În curînd peste 200 de familii se vor muta în case noi, bine amenajate. Sînt pe terminate lucrările de construcție a Palatului de cultură fizică, a noii gări, a unui bloc de locuințe cu 52 de apartamente. La toamnă vor fi date în exploatare cel mai mare combinat de carne din Kazahstan, o fabrică de piine și alte întreprinderi alimentare.

Un oraș în tundra

Tinărul oraș sovietic Narian-Mar — centrul districtului național nenet — este situat în nordul părții europene a U.R.S.S. Acest oraș a apărut abia în anii Puterii Sovietice. Cu două decenii în urmă, pe malul fluviului Peciora nu erau decît câteva colibe pescărești, în jurul cărora se înălțau pămînturile pustii, neroditoare ale tundrei. În jurul anului 1930 aici au venit constructorii și în luna acestui îndepărtat fluviu nordic au început să se înalțe una după alta case mari și luminoase. Curînd, pe hărțile geografice a apărut un nou oraș. Orașul Roșu, sau în limba nenetă Narian-Mar.

Orașul este așezat pe malul fluviului și inima lui o constituie portul natural. De aici, de la gura fluviului, pleacă spre Leningrad, Murmansk, Arhanghelsk și alte multe orașe, vase

pline de încălzitori, care poartă în calele lor nenumăratele bogății ale acestui ținut nordic: cărbune, cherestea, pește, blănuri, carne de ren, etc. Industria orașului Narian-Mar se dezvoltă necontenit. Aici funcționează o fabrică de prelucrare a lemnului și un combinat de mobilă, iar recent au fost puse în funcțiune o fabrică de unt și un combinat alimentar. Întreprinderile orașului se largesc, ele sînt montate cu tehnică modernă.

Orașul Narian-Mar este nu numai centrul economic, ci și centrul cultural al districtului național nenet. Aici există cîteva școli teoretice, o școală pentru lucrătorii instituțiilor culturale-educative, o școală medie pedagogică, un muzeu istorico-geografic, bibliotecă, cîteva cluburi, un cinematograf și o casă de cultură.

În noile centre regionale din U. R. S. S.

În Arzamas. Înainte de Revoluție, Arzamas era un oraș pierdut de provincie, descris de Maxim Gorki, cu măstria cel-l caracterizează, în povestirea „Orașul”.

De pe cîmpul deluros și sterp, casele orașului, cenușii, joase, par niște grămizi de gunoi; ici-colo se conturează acoperișurile lor, înbrăcate într-o verdeață deasă și prăfuită. Printre grămizile acestor vechituri cenușii se zăresc vreo zecă elpotești și turnul pomperilor, lucese în lumina soarelui zidurile albe ale bisericilor, care își dau impresia unor petece curale de pinză aplicate pe niște zdrențe murdare. Cam astfel descria Gorki acest orașel de provincie.

Arzamasul de astăzi este un nod important de cale ferată. Aici funcționează cîteva întreprinderi industriale, un institut pedagogic, zecă școli elementare, trei școli medii tehnice, o școală de muzică și o școală de pictură. Orașul este situat în sectorul central al traseului liniei de transport de energie electrică de înaltă tensiune Kuibîșev-Moscova.

În Belgorod. Minunate sînt străzile largi și drepte ale orașului Belgorod. Aici simți că orașul trăiește, că se construiește ținînd seama de viitor.

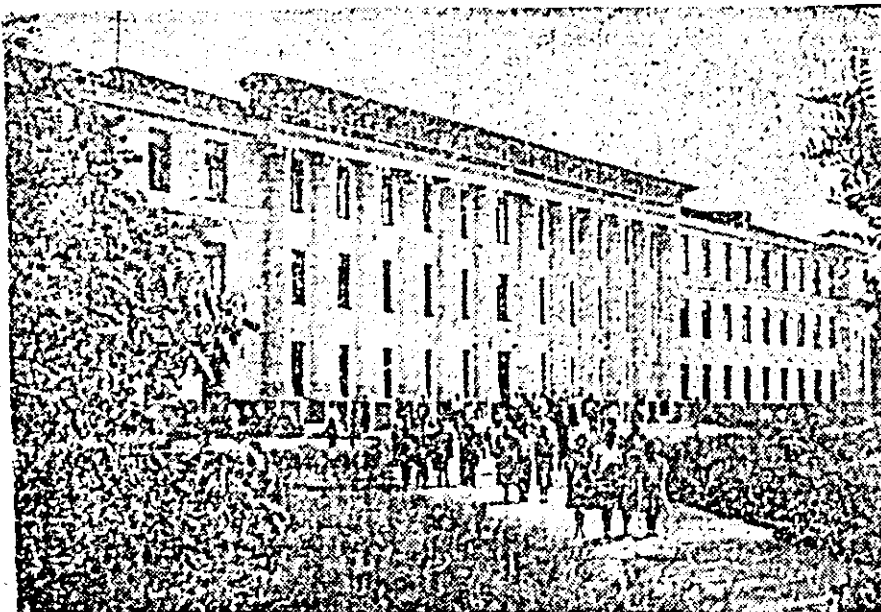
Pe strada principală, care poartă numele lui Lenin, sînt numeroase magazine diferite. Belgorodul este un oraș industrial. Aici funcționează o fabrică de ciment, o fabrică de azbest și ardez, fabrici de conserve, un depou de cale ferată, o fabrică de confecții și cîteva combinale industriale.

O comisie specială a Comitetului Executiv regional a început să elaboreze un plan de măsuri în vederea dezvoltării continue a economiei și culturii regiunii. S-a prevăzut construirea unui teatru regional, a unui hotel, a unui mare magazin universal și a unui mare număr de case de locuit cu mai multe etaje. O brigadă de arhitecți sosiți de la Moscova întocmesc proiectul Casei Sovietelor.

În Kamensk-Sahlinski. Fosta stație căzăcească Kamensk-Sahlinski este astăzi un oraș cu mari fabrici și uzine. Aceste întreprinderi produc țesături tehnice, celofibră, utilaj electric, îngrășăminte pentru agricultură, materiale de construcții, sticlă și diferite produse alimentare. Minele situate în jurul orașului dau țărilor mari cantități de cărbune.

Orașul este împinzit de schelele construcțiilor. Numai în partea centrală a orașului se înalță peste 40 de clădiri cu mai multe etaje.

Institute de învățămînt

În eliseu: Noua universitate de stat „Abai” din R.S.S. Cazahă.

Leninabad — un important centru industrial din R. S. S. Tadzhik

Străzi largi și drepte, case cu mai multe etaje, parcuri și grădini care alcătuiesc un adevărat ocean de verdeață, panglica argintie strălucind la soare a râului Sir-Daria, lanțul majestuos al munților care înconjoară orașul — așa arată astăzi Leninabadul, unul din cele mai mari centre industriale și culturale ale Țărilor Sovietice.

Lucrările de construcție iau în oraș o tot mai mare amploare. Numai în decurs de cinci ani, aici au apărut 20 de străzi noi. Se dezvoltă imediat așezarea muncitorească a combinatului de mătase, care a fost construită pe un loc vîran.

La Leninabad funcționează cîteva instituții de învățămînt superioare.

Consfătuirea pe țară cu frunțași în cultura porumbului, cartofului și sfeccii de zahăr

(Urmare din pag. 1)

Păstrarea umezelii în pămînt prin grăpăt, lucrarea pămîntului cu cultivatorul, alegerea seminței, îngrășarea terenului, iată lucrările care au contribuit la obținerea recoltei de 7800 kg. porumb știuleți la ha. Tov. Szabadas Pavel, țăran muncitor cu gospodărie individuală, din comuna Breaza, raionul Reghin, Regiunea Autonomă Maghiară, a spus:

„Ca să cultivi bine pămîntul, trebuie să-l iubești, pentru că dacă nu-l iubești înțelegi că un copil pe care nu-l iubește mama sa”. El a arătat că prin respectarea regulilor agrotehnice a obținut 3000 kg. boabe porumb la hectar, iar la sfeclă de zahăr, 35.000 kg. la ha.

Tov. Horga Gheorghe din gospodăria agricolă colectivă Nerău-Sinocărla Mare, regiunea Arad a spus: Vreau să arăt cum am muncit noi ca să scoatem 5000 kg. porumb boabe la hectar. În primul rînd, am făcut dezmiriștitul încă din vară. După dezmiriștit, în toamnă tractoarele de la S.M.T. ne-au făcut o arătură adîncă de 25—27 cm. Primăvara, cînd pămîntul s-a zvîntat, am dat cu țirștoarea, ca să distrugem crusta și să nivelăm terenul. După aceea, înainte de însămînțat, am dat cu cultivatorul. La 17 aprilie am început însămînțatul. După ce porumbul a ieșit și a făcut trei foi, am dat cu grapa peste locul însămînțat. La 8 zile, după ce am dat cu grapa, am făcut prima prașilă. Prima oară am dat cu prașitoarea cu cai, apoi am prașit cu sapa, ținînd seama ca la nici un cuib să nu rămîna mai mult de două fire. Am prașit cu sapa de două ori, iar cu prașitoarea cu cai, de trei ori. Pentru însămînțat am împrumutat sămînța de la gospodăria de stat unde i s-a încercat puterea de încoțire.

Tov. Groza Gheorghe, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Răucești, regiunea Bacău, a arătat că pe o suprafață de 0,72 ha. pe care a cultivat cu un an înainte trifoi, a cărat toamna 14 tone de gunoi. Toamna a arat pămîntul cu caii, iar primăvara l-a grăpat. Apoi a însămînțat porumbul cu mașina de semănat la distanța de 60 cm.

Pentru sămînța a ales știuleții cei mai buni. Boabele au avut o putere de încoțire mare: cîci din 100 boabe, 97 au încoțit. Datorită prașilelor făcute la timp, în ciuda timpului seceret, a obținut 2800 kg. porumb știuleți la ha.

Tov. Boldor Cornel, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Decea, regiunea Cluj, spune că a obținut pe întinderea de 0,72 ha. o recoltă de 3750 kg. porumb boabe.

După ce am secerat grîul, — arată vorbitorul — am arat pămîntul, pe urmă l-am grăpat și după ce am văzut că au crescut buruienile cam la 5 cm. am cărat gunoi și am dat din nou o arătură bună la o adîncime de 20 cm. Am lăsat pămîntul așa pînă în primăvară. Îndată ce s-a topit zăpada, am grăpat pămîntul și la 1 mai am însămînțat porumbul cu mașina de semănat. După ce s-au văzut bine firele de porumb, l-am prașit cu sapa, iar mai apoi, l-am făcut încă două prașile cu prașitoarea și una cu sapa. N-am făcut mușuroi.

Vorbitorul a criticat pe tehnicienii din secțiile agricole locale care nu vin în mijlocul țăranilor muncitori să le arate cum se lucrează mai bine pămîntul.

Tov. Iordache Spirea, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Jegălia, regiunea Constanța, a arătat că arătura de toamnă a fost lăsată negrăpată pentru a opri zăpada mai bine pe cîmp. Primăvara, a grăpat bine pămîntul astfel ca vîntul să nu-l poată usca. Însămînțatul l-a

făcut cu mașina de semănat floarea soarelui cu 2 țevi la o distanță de 80 cm. Prima prașilă a făcut-o în timp ce alți țărani abia însămînțau porumbul. Peste două săptămîni, la a doua prașilă, a văzut că porumbul mai avea cîte 2 fire pe alături. Pe acestea nu le-a smuls, ci le-a sucit. După ce a făcut încă o prașilă, porumbul a crescut ca în povești. La cules — a spus el — niciodată nu m-am aplecat, cîci știuleții erau sus. Așa am putut să realizez 3200 kg. porumb boabe la hectar.

Tov. Ghișoiu Vasile, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Clinic, regiunea Hunedoara a arătat cum a obținut o recoltă de 3.050 kg. porumb boabe la hectar.

Printre metodele înaintate ale a folosit și polenizarea suplimentară artificială. Anul acesta, — a spus el — voi aplica polenizarea pe întreaga suprafață și îi indemn pe toți țăranii care vor să aibă o recoltă bogată de porumb să aplice această metodă de mîrire a recoltei.

Rezultatele obținute se datorează în foarte mare măsură cunoștințelor pe care le-am căpătat despre metodele de muncă folosite de frunțași din agricultură din Uniunea Sovietică.

Tov. Cioară Petre, membru al gospodăriei agricole colective din comuna Rast, regiunea Craiova, a arătat cum a obținut colectivității 4020 kg. porumb la hectar. Aceasta se datorează folosirii metodelor agrotehnice ca: dezmiriștitul și arătura adîncă, îngrășarea pămîntului cu bălegar, trei prașile, etc.

Tov. Tomescu Nicolae, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Voicesti, regiunea Pitești, a arătat printre altele cum pregătește sămînța de porumb: „Eu procedez în felul următor — a spus el — toamna aleg din grămadă, în timpul culesului, la desfacerea foilor știuleților cu rînduri drepte și boabe rotunde, cei mai copți, frumoși, sănătoși și cu virful acoperit cu boabe. Acești știuleți legați de foi doi cîte doi, îi agăț în podul casei. Primăvara cu clevea zile înainte de semănat curăț cotorul știuletelui și virful, în mijlocul îl folosesc pentru sămînță”.

Prin buna alegere a seminței și prin aplicarea regulilor agrotehnice, el a reușit să obțină o producție de 3750 kg. boabe; adică o producție medie de porumb de 2360 kg. boabe la hectar.

Tov. Spiridon Ilie, membru al întovăririi agricole din comuna Matca, regiunea Birlad, a arătat felul cum a muncit în întovărire pentru a obține 3000 kg. boabe porumb la hectar. Între altele el a subliniat importanța deosebită pe care o are prașitul. Prima prașilă a făcut-o la 27 mai cu prașitoarea după care a dat cu sapa ținînd toate buruienile din jurul porumbului și lăsînd o distanță de 50—60 cm. între fire pe rînd. A doua prașilă a făcut-o după patru săptămîni; tot atunci a făcut și copilitul. Porumbul a crescut bine, a legat bine, s-a copit în bune condițiuni, deși a avut lipsă de ploaie. Consădenii care au făcut prașilele cu înțirziere au obținut recolte mai scăzute, unele chiar sub 1500 kg. la hectar.

Urmează la cuvînt tov. Balos Vasile, brigadier la gospodăria colectivă „Victoria” din comuna Lăneanheim, regiunea Arad. Pe lângă buna pregătire a terenului, colectivității s-au îngrijit să aibă sămînța de soi bine aleasă. Sămînța au pregătit-o încă din toamnă, iar încercarea puterii de încoțire a boabelor au făcut-o din februarie. Folosind și alte metode agrotehnice, ca grăpatul de primăvară, semănatul la timpul potrivit, trei prașile, etc., colectivității din Lăneanheim au obținut 4200 kg. porumb la hectar pe o suprafață de 40 ha.

Tov. Dumitru Dinu, țăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Bistreț, regiunea Craiova, a arătat că urmînd sfaturile agrotehnice ascultate la conferințele de la cîmîmul cultural, a pregătit terenul pentru porumb încă din vară, imediat după recoltarea grîului dezmiriștindu-l. Pe loc a cărat circa 25.000 kg. gunoi. În septembrie a făcut o arătură adîncă de 20—25 cm. lăsînd-o în brazdă crudă pentru a se înmagazina apa din ploii. Primăvara a scos cormanul de la plug și a tras cu plugul numai cu fierul. Sămînța aleasă din vreme a semănat-o apoi cu semănătoarea scoțînd două țevi, astfel ca să aibă o distanță de 60 cm. între rînduri. La prima prașilă a lăsat în cuib numai 1—2 fire de porumb. În total a efectuat 3 prașile. A obținut de pe un hectar 4200 kg. porumb boabe.

Tov. Badiu Gh., membru al gospodăriei agricole colective din comuna Turcoaia, regiunea Galați, a arătat cum gospodăria înființată în toamna anului 1952, a obținut din primul an 3120 kg. porumb știuleți la hectar.

Luînd cuvîntul, tov. Vladimir Dalas, inginer agronom de la stațiunea experimentală. Tg. Frumos, a arătat că pentru mărirea producției la hectar la porumb, stațiunea raionează soiuri de porumb portocaliu de Tg. Frumos care este răspîndit la toate unitățile socialiste din agricultură.

Tov. Crișnac Marin, brigadier în gospodăria colectivă din comuna Fețești, regiunea Constanța, — a căruia brigadă a obținut o producție de 2600 kg. porumb la hectar, a arătat că această recoltă se datorează printre altele și faptului că au ales un soi potrivit și anume soiul I.C.A.R. 54, potrivit raionului Fețești.

Vorbitorul a arătat printre altele că brigada sa ar fi obținut o recoltă mai mare de 2600 kg. porumb la ha., însă n-au îngrășat pămîntul cu gunoi de grajd și n-au făcut polenizarea suplimentară artificială. „La stațiunea experimentală I.C.A.R.-Mărculești recolta de porumb a ajuns pe unele locuri pînă la 4000 kg. pentru că acolo s-a făcut printre altele și polenizare suplimentară artificială — încheie vorbitorul. Ne angajăm să muncim mai bine, să obținem anul acesta o recoltă și mai mare”.

Tov. Burgher Ana, brigadieră la gospodăria agricolă de stat „Sclintea”, regiunea Arad, a vorbit despre metodele agrotehnice care i-au ajutat pe muncitorii gospodăriei să obțină 4330 kg. porumb-boabe la hectar. Porumbul a fost însămînțat pe un loc care înainte cu un an fusese cultivat cu bumbac. Locul a fost îngrășat cu bălegar de grajd încă din toamna anului 1952. Am obținut 129.000 kg. porumb de pe 30 de hectare față de 48.000 kg. cît prevedea planul. adică cu 81.000 kg. porumb în plus față de plan.

Au mai luat cuvîntul țăranul muncitor cu gospodărie individuală Ion Singur din Moșnița Nouă, regiunea Timișoara, care a arătat cum a folosit ajutorul tehnicienilor pentru a obține o recoltă de 3500 kg. porumb boabe la hectar. La fel, țăranul muncitor cu gospodărie individuală Iancu Pat, din comuna Bălțați, raionul Tg. Frumos, regiunea Iași, a arătat că a obținut o recoltă de 2100 kg. porumb boabe la hectar prin însămînțarea porumbului de soi raionat. Țăranul muncitor cu gospodărie individuală Alexandru Peleş, din comuna Parhida, regiunea Oradea, a subliniat importanța muncilor de îngrijire a culturilor care, făcute la timp, l-au ajutat să obțină o recoltă de 5800 kg. porumb știuleți la hectar.

Consfătuirea își continuă lucrările.

O meritată victorie a echipei Metalul-Cîmpia Turzii

Duminecă s-a desfășurat pe stadionul Locomotiva, în fața a peste 4000 de spectatori, una dintre cele mai interesante întîlniri ale campionatului de calificare în categoria A la fotbal.

S-au întîlnit echipele Progresul ICO Oradea și Metalul Cîmpia Turzii.

Întîlnirea s-a terminat cu un scor neașteptat pentru mulți dintre spectatori. Într-adevăr, metalurgiștii din Cîmpia Turzii — deși prestaseră în meciurile anterioare un joc de cîmp de bună calitate — se dovediseră ineficaci în fața porții. De astă dată, au funcționat la fel de bine toate compartimentele echipei lor.

Metalul Cîmpia Turzii a întrecut, în meciul de duminică, din toate punctele de vedere echipa Progresul ICO, cucerind o bine meritată victorie.

Echipele au jucat în următoarele formații:

Metalul: Mindruț, — Lazăr, Mari, Felecan, — Ban, Rujici, — Lucaci, Copil II, Cacoveanu. Szasz, Buruian.

Progresul ICO: Jank, — Tirjak, Tudose, Vărzan I. — Știrbei Cuc —

Sulyok, Bodo (Nagy din minutul 61), Zăhan, Vlad (Bodo), Kiss.

După ce Progresul ICO a inițiat cîteva atacuri la poarta lui Mindruț, prin Zăhan și Kiss, jocul a luat un caracter mai echilibrat pentru că în ultimele minute ale reprizei l-a Metalul Cîmpia Turzii să atace insistenț, fără a putea însă concretiza.

La reluare, în minutul 2, are loc o lovitură de colț în favoarea echipei din Cîmpia Turzii pe care o execută corect Burulan. Mingea trase de el ajunge la Ban, care i-o trece lui Szasz și de la acesta ajunge din nou la Buruian. Ultimul, de la cîteva metri înscrie imparabil. În minutul 12, după un fault comis de Vlad, Ban execută o lovitură liberă în fața porții și Buruian reia cu capul în plasă — 2:0. Al treilea punct al întîlnirii a fost înscris de Szasz, în minutul 34, care trage prin surprindere după ce fusese bine deschis de Ban. Cu două minute mai tîrziu, Szasz înscrie din nou, cu capul, pecetluind astfel scorul final al întîlnirii — 4:0.

Faptul că Metalul Cîmpia Turzii a avut superioritatea în cea mai mare parte a întîlnirii rezultă și din rapor-

tul de cornere care este de 8:1 (3:1) în favoarea sa.

S-au remarcat: Lazăr, Felecan, Ban, Mari, Szasz și Buruian, respectiv Tirjak, Știrbei, Cuc și Zăhan. A arbitrat excelent Tiberiu Asztalos (București), ajutat bine la tușe de Mitran și Segal. Arbitrul a aplicat corect legea avantajului. Astfel, deși unul din apărătorii echipei din Cîmpia Turzii, la o situație critică comise henț, T. Asztalos n-a oprit jocul deoarece mingea ajunsese la înaintașul Zăhan, care se afla într-o bună situație de a înscrie, situație pe care însă acesta a ratat-o.

În urma întîlnirilor de pînă acum, clasamentul se prezintă în felul următor:

ICO Oradea	3	2	—	1	2:4	4
Metalul	3	1	1	1	5:2	3
Spartac	2	—	1	1	1:2	1

Dată fiind victoria echipei din Cîmpia Turzii, întîlnirile următoare din cadrul competiției de calificare în categoria A se anunță foarte disputate. Meciul următor va avea loc miercuri, 10 martie, orele 15,30, pe stadionul Locomotiva, între Metalul Cîmpia Turzii și Spartac Finar-e-Bănci.

CU PRIVIRE LA REZULTATELE CONFERINTEI DE LA BERLIN

Declarația lui V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U. R. S. S.

(Urmare din pag. 2)

„bere” au refuzat să accepte și această propunere care corespunde cel mai bine intereselor adevăratei libertăți a alegerilor. Dulles rostește și astăzi discursuri despre conferința de la Berlin în care se erijează în partizan zelos al „libertății” popoarelor, în partizan al „alegerilor libere”. Noi știm însă că nu orice vorbe despre „libertate” reprezintă o apărare a adevăratei libertăți a poporului, a oamenilor muncii. Anumitor „apărători” ai libertății le place „libertatea” în care exploatarea și militarismul au mlașcă liberă și duc o viață ușoară în timp ce poporul muncitor rămâne sub amenințarea permanentă a războiului și a unei noi exterminări. În ceea ce ne privește, noi nu sintem pentru o astfel de „libertate”. Noi sintem pentru adevărată libertate, care li lipsește popoarelor de posibilitatea de a alege popoarele în noi războaie singeroase.

Se știe că în momentul respectiv, în perioada 1932-1933, Hitler și clica lui au venit la putere tot pe baza unor așa-numite „alegeri libere”. Hitler n-a devenit deodată cancelar al Reichului german. La început, drumul i-a fost netezit de adenaueri de atunci, de teapa faimosului von Papen, care era membru al aceluiași partid ca și actualul prim-ministru de la Bonn, Adenauer. Se știe prea bine că atunci, în spatele lui Hitler și al acoliților săi de teapa lui von Papen stăteau magnaii monopolizatori germani care și-au adunat capitalurile mai ales prin dezvoltarea excesivă a industriei de război. Și în prezent, în spatele cliicii lui Adenauer care visează la grăbirea militarizării Germaniei occidentale stau aceiași magnaii monopolizatori germani care își întemeiază socoteli privilegiate la noi profituri și supraprofituri grase pe o nouă cursă, a înarmărilor și care își leagă interesele în primul rând de planurile de refacere a militarismului german.

Guvernele S.U.A., Angliei și Franței se pronunță în vorbe pentru alegeri libere, însă în realitate refuză să aibă de-a face cu forțele democratice și iubitoare de pace ale poporului german. Ele își fac socoteala că „libertatea” pe care ar dori să o acorde Germaniei o vor putea asigura cel mai bine cu ajutorul autorităților de ocupație, sprijinindu-se pe trupele de ocupație. O asemenea nelucrare în forțele democratice și iubitoare de pace din Germania nu numai că nu poate ușura dezvoltarea ulterioară a Germaniei pe baze democratice și pașnice, dar constituie un sprijin direct pentru militarismul și revanșarii germani, care se și bucură de acest sprijin în Germania occidentală, în vederea realizării telurilor lor.

În actuala politică a guvernelor S.U.A., Angliei și Franței cu privire la Germania, totul este subordonat planurilor de creare a „comunității defensive europene”, adică a „armatei europene”, ceea ce duce la refacerea militarismului în Germania occidentală. Această orientare nu poate sluji cauzelor consolidării păcii în Europa. Prin această orientare se bazează în același timp calea spre restabilirea unității Germaniei, întrucât Germania occidentală înțelegează de a fi un stat iubitor de pace, iar restabilirea Germaniei pe baze democratice și pașnice devine cu neputință.

Uniunea Sovietică este pentru o altă politică, pentru o altă orientare în problema germană. Această atitudine și-a găsit expresie în propunerile sale cu privire la grăbirea încheierii tratatului de pace, precum și la unificarea Germaniei, la crearea unui guvern provizoriu al întregii Germanii și la înțelegerea unor „alegeri libere” pe întreaga Germanie. Aceste propuneri au drept scop să grăbească pe toate căile unificarea națională a Germaniei și să asigure în același timp dezvoltarea ulterioară a Germaniei pe baze democratice și pașnice. Este cu totul evident că propunerile U.R.S.S. exclud posibilitatea creării unei situații în care Germania să poată deveni din nou un focar primejdios de agresiune în Europa. Aceste propuneri pornesc de la inadmisibilitatea refacerii militarismului german.

Așadar, rezolvarea problemei germane se rezumă în prezent la o singură problemă esențială: a reface sau a nu reface militarismul german. Trebuie spus că orientarea spre crearea „armatei europene”, întovărită de refacerea militarismului în Germania occidentală, întimpină o împotrivire activă în afara cerurilor guvernamentale din țări ca Franța, Anglia și chiar Germania occidentală.

Astfel, în Franța, împotrivirea față de această orientare crește nu numai în rândurile muncitorilor și ale altor pături ale oamenilor muncii, ci și în cercurile burgheze. În parlamentul francez această împotrivire crește din ce în ce mai mult, în rândurile poporului englez nemulțumirea față de

această orientare este larg răspândită. Nu este întâmplător că aproape jumătate din deputații laburisti din parlament s-au pronunțat împotriva acestei orientări, susținute de liderii de dreapta ai partidului laburist. De altfel, chiar și în Germania occidentală, social-democrații, ținând seama de starea de spirit a maselor, continuă să se pronunțe împotriva politicii lui Adenauer, care tinde să forțeze reinvierea militarismului german chiar și cu prețul renunțării la unificarea Germaniei.

Aceasta este lesne de înțeles. Politica care duce la renașterea militarismului german provoacă o neliniște legitimă în toate țările Europei. În legătură cu această orientare se pune cu toată acuitatea întrebarea: în ce măsură merg lucrurile — spre consolidarea păcii sau spre un nou război?

Încotro duc actuala orientare a S.U.A., Angliei și Franței în problema germană?

Această orientare duce la crearea unei grupări militare a unor state europene îndreptată împotriva altor state europene. A urma această cale înseamnă a renunța la sarcinile consolidării păcii și securității în Europa. A urma această cale înseamnă a porni pe calea pregătirii unui nou război în Europa, care duce la un al treilea război mondial.

Este oare adevărat că Franța, Italia, Belgia și țările europene legate de ele sint nevoite să urmeze această cale în interesul securității? Este oare necesară cu adevărat crearea „comunității defensive europene” și odă la crearea militarizării Germaniei occidentale, pentru a garanta securitatea și pacea în Europa?

În ultimul timp, mai ales în Franța, s-a pus nu o singură dată, întrebarea dacă există o alternativă pentru „comunitatea defensivă europeană”, care are ca scop să se asigure înlocuitorii acestei faimoase „comunități” și dacă se poate garanta pacea și securitatea în Europa fără a recurge la crearea „armatei europene”, care se sprijină pe renașterea militarismului în Germania occidentală. Deși aceste întrebări au fost puse nu o singură dată, aceasta s-a făcut de obicei pentru a justifica în mod indirect planurile prevăzute în tratatele de la Bonn și Paris.

La conferința de la Berlin, Uniunea Sovietică a opus planurilor de creare a unor grupări militare ale statelor europene un plan concret potrivit căruia asigurarea păcii și securității pentru toate țările Europei ar fi pusă pe o bază solidă. Acest plan și-a găsit expresia în proiectul sovietic de tratat general european cu privire la asigurarea securității colective în Europa. „Tratatul general european” prevede garanții corespunzătoare împotriva agresiunii și încălcării păcii în Europa. La acest tratat pot participa toate statele europene, indiferent de orînduirea lor socială. Pînă la restabilirea unității Germaniei, la acest tratat ar putea participa atît Republica Democrată Germană cît și Republica Federală Germană, iar după restabilirea unității statului german — Germania unificată. În cazul unei agresiuni armate împotriva vreunui dintre participanți, tratatul prevede acordarea de ajutor din partea celorlalți participanți la tratat prin toate mijloacele aflate la dispoziția lor, inclusiv folosirea de forțe armate în vederea restabilirii și menținerii păcii internaționale și a securității în Europa.

În același timp, propunerile sovietice prevăd o ușurare considerabilă a situației Germaniei încă de pe acum, incluzînd retragerea trupelor de ocupație ale celor patru puteri de pe teritoriul întregii Germanii în afară de contingente strict limitate.

Propunerile sovietice tind la crearea unui sistem eficient de securitate colectivă în Europa în locul unor grupări militare de state europene o puse una alături.

Din 1947 există un tratat regional interamerican de asistență mutuală, la care participă Statele Unite ale Americii și toate republicile sud-americane. Asemenea acorduri regionale, cu condiția asigurării caracterului lor strict defensiv, pot avea o importanță pozitivă, deși bineînțeles, nu pot fi considerate legitime încercările cerurilor guvernante din S.U.A. de a folosi tratatul amintit în interesele lor strimble, sub pretextul luptei împotriva comunismului. Respingînd obiecțiunile împotriva „tratatlui general european” cu privire la asigurarea securității colective în Europa, delegația sovietică a arătat că de lipsite de temei sint aceste obiecțiuni, atunci cînd ele sint îndreptate împotriva unui tratat regional pentru Europa. Un asemenea tratat, avînd un caracter cu adevărat defensiv, este întru totul compatibil și cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite.

La conferința de la Berlin s-a spus nu numai odă că lumea actuală este scîndată, că în prezent există țări cu orînduiri sociale diferite. Este de la sine înțeles că nu putem să nu ținem seama de acest fapt. Nu putem să nu ținem seama de faptul că nu numai Uniunea Sovietică, ci și o serie întreagă de alte state au pornit pe drumul socialismului și al democrației populare și înaintează cu succes pe acest drum.

În aceasta, noi vedem cea mai importantă realizare a secolului al XX-lea. Nu intenționăm să negăm faptul că lagărul păcii, democrației și socialismului grupează în prezent state care au o populație de 800 milioane de oameni. Creșterea forțelor acestui lagăr democratic este evidentă și într-adevăr, și edificatoare în multe privințe.

Toluși noi sintem în mod consecvent pentru principiul leninist al coexistenței statelor cu orînduiri sociale diferite.

Noi considerăm că în ciuda deosebirii dintre orînduirile sociale, ale țărilor Europei, de exemplu, toate popoarele europene sint interesate în menținerea și întărirea păcii. Noi dorim ca în problema apărării păcii să nu existe două lagăre nici în Europa, nici în întreaga lume. Noi chemăm toate statele europene să renunțe la crearea de grupări militare, îndreptate una împotriva alteia, deoarece crearea unor asemenea grupări nu poate să nu ducă la război. În loc de aceasta, noi propunem constituirea unui lagăr unic al tuturor statelor europene care tind spre asigurarea securității lor și spre întărirea păcii în Europa. În cadrul acestui sistem de securitate europeană, nici un stat, oricît de puternic ar fi, nu trebuie să aibă o poziție dominantă. Suveranitatea tuturor participanților la acest sistem de securitate colectivă precum și suveranitatea fiecăruia dintre ei trebuie să fie garantată și pusă la adăpost de orice atentat din afară. Acesta sint principiile care stau la baza proiectului de „Tratat general european privind la securitatea colectivă în Europa”.

Acest proiect n-a fost sprijinit de miniștrii afacerilor externe ai Franței, Angliei și S.U.A. Dar nici un ministru nu poate respinge ideea securității colective a popoarelor Europei. Aceasta este idee pe înțelesul popoarelor. Ea trezește simpatia tuturor oamenilor iubitori de pace.

Ideea tratatului general european privind la securitatea colectivă în Europa își va croi mereu noi căi spre inimile milioanele de oameni și aceasta va sluji în modul cel mai sigur cauza „păcii și securității în Europa” și în întreaga lume. Totodată, Uniunea Sovietică preconizează neadmiterea creării de forțe armate germane pînă la încheierea tratatului de pace, ceea ce ar însemna neutralizarea Germaniei pentru această perioadă.

Unii miniștri sau alții pot, firește, elabora și în viitor tot felul de planuri de creare a „comunității defensive europene” și de remilitarizare a Germaniei occidentale. Dar din toate acestea nu va rezulta decît o nouă grupare militară, nesigură și lipsită de sprijinul popoarelor. Alceva este ideea securității colective a popoarelor Europei, care este exprimată în tratatul general european sau care poate îmbrăca orice altă formă. Această idee se bucură de tot mai multe simpatii în rândurile popoarelor Europei, deoarece ea exprimă cele mai profunde aspirații spre întărirea păcii, spre înslăvirea securității generale.

Guvernul sovietic nu și-a ascuns niciodată atitudinea negativă față de pactul Atlanticului de nord care exprimă tendința blocului anglo-american spre dominația mondială. Încercările de creare a „comunității defensive europene”, inclusiv complicitatea directă la reinvierea militarismului german, sporesc în mod considerabil divergențele existente. Guvernul sovietic este împotriva sporirii acestor divergențe. Noi tindem spre reglementarea problemelor litigioase în interesul întăririi păcii. În cazul de față devine deosebit de limpede că Uniunea Sovietică exprimă sentimentele și gândurile tuturor popoarelor iubitoare de pace din Europa și nu numai ale celor din Europa.

Discutarea problemei germane în cadrul conferinței de la Berlin a arătat că în această problemă divergențele dintre Uniunea Sovietică și cele trei state occidentale se rezumă înainte de toate la chestiunea militarismului german, întrucît există planuri de refacere a acestuia. Uniunea Sovietică, care a suportat principala povară a luptei împotriva agresiunii hitleriste, nu poate subaprecia primejdia unei noi agresiuni în cazul cînd s-ar admite renașterea militarismului german.

Primejdia crescîndă pe care o reprezintă remilitarizarea Germaniei occidentale nu putea să nu se răsfîrîgă și asupra problemei austriece.

La conferința de la Berlin s-a putut vedea că S.U.A., Anglia și Franța sint

gata să-și retragă obiecțiunile privitoare la acele articole din proiectul de tratat cu Austria în legătură cu care formulară obiecțiuni în cei cinci ani precedenți. Această împrejurare a arătat îndeajuns cit de neîntemeiate erau obiecțiunile lor anterioare.

La conferința de la Berlin, partea sovietică a declarat că este gata să semneze de îndată tratatul cu Austria, dacă vor fi acceptate două propuneri a căror necesitate este impusă de semnarea tratatului de la Paris cu privire la „comunitatea defensivă europeană”.

În primul rînd, noi am propus ca Austria să-și asume angajamentul de a nu participa la nici un fel de grupări militare îndreptate împotriva altor state care au participat la războiul împotriva hitlerismului și la eliberarea Austriei, și ca teritoriul Austriei să nu fie pus la dispoziție pentru crearea de baze militare străine.

În al doilea rînd, noi am insistat ca în tratatul cu Austria să se specifice că în legătură cu întărirea încheierii tratatului de pace cu Germania există posibilitatea menținerii unor unități militare străine ale celor patru state, aflate actualmente pe teritoriul Austriei, și că problema datei retragerii unităților militare ale celor patru puteri de pe teritoriul Austriei va fi examinată din nou, cel mai tîrziu în 1955. Dacă n-ar exista planul de creare a „Armatei europene”, această ultimă rezervă n-ar fi fost necesară. Ea a devenit necesară deoarece S.U.A. și Anglia aplică în prezent tot felul de măsuri de presiune

pentru ca Franța și celelalte state să accepte refacerea militarismului în Germania occidentală, ceea ce, bine înțeles, mărește primejdia unui nou Anschluss (anexare) al Austriei.

Guvernele Statelor Unite, Angliei și Franței n-au acceptat propunerea Uniunii Sovietice privitoare la introducerea acestor două condiții la tratatul cu Austria. Prin aceasta, și guvernul austriac a fost împiedicat să manifeste înțelegerea cuvenită față de aceste propuneri. Drept urmare, tratatul cu Austria n-a fost semnat.

Faptele menționate mai sus dovedesc că răspunderea pentru împiedicarea semnării tratatului cu Austria revine guvernelor S.U.A., Angliei și Franței, care nu vor să renunțe la planurile de reinviere a militarismului german, ceea ce mărește primejdia unui nou Anschluss al Austriei.

Încercările pe care le fac în prezent persoane oficiale din S.U.A., Anglia și Franța, precum și din Austria, de a arunca asupra Uniunii Sovietice vina pentru nesemnarea tratatului cu Austria, sint lipsite de orice temei. În condițiile actuale, guvernul sovietic nu poate să nu țină seama de primejdia reinvierii militarismului german și de o nouă amenințare de Anschluss al Austriei, a cărui neadmitere este prevăzută în mod special în tratatul cu Austria. Uniunea Sovietică declară că este gata să semneze tratatul cu Austria, de îndată ce vor fi acceptate propunerile mai sus arătate, care corespund intereselor poporului austriac însuși, precum și intereselor păcii și securității tuturor popoarelor Europei.

III.

În afară de problemele germană și austriacă, la conferința de la Berlin a fost examinată și problema măsurilor privitoare la micșorarea încordării în relațiile internaționale, care a format obiectul primului punct al ordinii de zi. Discutarea acestei probleme a avut fără doar și poate importanța ei.

La conferința de la Berlin s-au ținut în total 27 de ședințe. În acest număr se includ și cele șase ședințe restrînse cu participare redusă, în cadrul cărora s-au examinat mai cu seamă probleme referitoare la primul punct al ordinii de zi.

În urma acestor discuții, miniștrii au căzut de acord asupra a două hotărîri.

După cum se știe, s-a realizat un acord potrivit căruia guvernele U.R.S.S., S.U.A., Franței și Angliei vor contribui la rezolvarea cu succes a problemei dezarmării sau cel puțin la o reducere însemnată a înarmărilor. Acest acord n-a satisfăcut întru totul delegația sovietică. El nu oglindește propunerea noastră de a se convoaca în cursul anului acesta o conferință mondială pentru reducerea generală a înarmărilor.

Toluși, acest acord impune anumite obligații guvernelor celor patru state. El este îndreptat împotriva goanei înarmărilor. El obligă să se contribuie cel puțin la o reducere însemnată a înarmărilor, lucru asupra căruia Uniunea Sovietică a insistat fără încetare.

A fost de asemenea realizat un acord privind la convocarea unei conferințe la Geneva, la 26 aprilie 1954. Aceasta va fi o conferință a reprezentanților U.R.S.S., S.U.A., Franței, Angliei și Republicii Populare Chineze pentru reglementarea pașnică a problemei coreene cu participarea Republicii Coreea a Republicii Populare Democratice Coreene și a celorlalte țări ale căror forțe armate au participat la operațiunile militare din Coreea și care vor dori să ia parte, precum și pentru problema restabilirii păcii în Indochina — de asemenea cu participarea statelor interesate în această chestiune.

Astfel, la 26 aprilie va avea loc la Geneva, cu participarea celor cinci mari puteri, o conferință pentru două din cele mai arzătoare probleme ale situației din Asia: problema coreeană și problema situației din Indochina. Prin aceasta, Republica Populară Chineză va ocupa locul ei drept de drept la conferința cu celelalte mari puteri.

În prezent, rezultatele conferinței de la Berlin sint discutate pe larg. În numeroase țări, în această problemă se pronunță reprezentanții oficiali și presa de diferite orientări.

Ministrul de externe al Franței a orbit zilele acestea despre importanța conferinței de la Berlin, îndosebi despre însemnătatea acordului privind la convocarea unei conferințe la Geneva unde va fi discu-

Atăzi nu se poate aprecia încă pe deplin importanța acestui acord realizat la conferința de la Berlin. Dar acest acord poate servi la rezolvarea a două probleme importante din Asia, ceea ce va contribui la continuu micșorarea a încordării internaționale.

Adunarea Generală a O.N.U., care și de data aceasta a acționat sub presiunea Statelor Unite ale Americii, s-a dovedit nepuțincoasă în rezolvarea problemei coreene. Această presiune din partea S.U.A. a dus Adunarea Generală la hotărîri nejuste care au torpilat convocarea conferinței politice în problema coreeană. În același sens au acționat reprezentanții S.U.A. și la tratativele de la Panmunjon.

Conferința de la Berlin a ajutat la dezlegarea acestui nod. În prezent, reprezentanții Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței, împreună cu reprezentanții celor două părți ale Coreei, vor putea examina problema reglementării definitive a problemei coreene. Sarcina constă în a contribui la unificarea națională a Coreei pe baze democratice și la trecerea Coreei de la armistitiu la o pace trăinică.

La conferința de la Berlin, reprezentanții Franței a manifestat un interes deosebit pentru problema indochineză. În această regiune, politica colonială a Franței a intrat într-un împas, lovindu-se de tulpă eroică a poporului vietnamez care-și apără drepturile la pace și libertate națională. Această politică a pus în același timp o povară insuportabilă pe umerii poporului francez, cerîndu-i noi și noi sacrificii peste puterile sale.

În fața conferinței de la Geneva, va sta o sarcină complexă — asigurarea restabilirii păcii și drepturilor naționale ale popoarelor din Indochina. În această privință, multe depind de poziția guvernului Franței, dar și de poziția Statelor Unite ale Americii, care se amestecă tot mai mult în treburile Indochinei. Principalul va depinde însă de recunoașterea de către toți participanții la conferință a necesității de a rezolva problema restabilirii păcii în Indochina nu prin continuarea unui război fără sorți de izbîndă, ci printr-un acord care să corespundă principiilor libertății și independenței naționale a popoarelor.

tată problema restabilirii păcii în Indochina.

Desfășurarea evenimentelor arată cit de actuală a devenit rezolvarea acestei probleme.

În discursul rostit săptămîna trecută în Camera Comunelor, ministrul afacerilor externe al Angliei a făcut cîteva observații critice la adresa conferinței de la Berlin, dar a recunoscut totodată că această

conferință a fost „pe deplin oportună”. El a adăugat că, fără îndoială, „conferința n-a intensificat încordarea internațională”. Din aceste declarații reiese nemulțumirea pentru faptul că unele socoteli legate de încercările de presiune asupra U.R.S.S. n-au dat rezultatele așteptate.

Se știe de asemenea că, în Statele Unite, Dulles a fost atacat de a numi senatori, în special pentru spiritul excesiv de concesiune de care ar fi dat, chipurile, dovadă, față de China. Acești senatori sint atrași în mod irezistibil spre trecut și ar dori ca marele popor chinez să rămînă la vechea situație de stat semicolonial, exploatat cu nerușinare de capitalul străin. Dar aceste timpuri au dispărut pentru totdeauna. Să sperăm că acest lucru va fi înțeles și de senatorii amînțiți.

Pe baza tuturor celor spuse se poate ajunge la anumite concluzii. Firește, rezultatele conferinței de la Berlin nu trebuie supraapreciate. Cu alit mai mult cu cit ele vor putea fi apreciate cum se cuvine abia după rezultatele conferinței de la Geneva, asupra căreia s-a căzut de acord la Berlin.

Dar nu se poate să nu se țină seama de faptul că lungă pauză între conferințele marilor puteri, care s-a prelungit timp de cinci ani, s-a încheiat. A avut loc conferința de la Berlin, care a contribuit la lămurirea unei serii de probleme internaționale și care a deschis calea spre o conferință a reprezentanților S.U.A., Angliei, Franței, Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze, cu participarea reprezentanților altor state.

Măsurile luate de Uniunea Sovietică au ca scop micșorarea încordării în relațiile internaționale și, prin urmare, întărirea păcii. Faptele dovedesc că aceste măsuri nu rămîn fără rezultat.

Totul arată că politica dusă de guvernul sovietic contribuie la întărirea pozițiilor internaționale ale Uniunii Sovietice și ale întregului lagăr democratic.

Produce sintetice pentru industria cehoslovacă

Colaboratorii institutelor de cercetări științifice din Cehoslovacia au depus mari eforturi pentru a obține noi preparate sintetice care să înlocuiască materialele prime ce, nu se găsesc în țară. În prezent, la fabricarea mantalelor de ploaie, a tuburilor pentru pastă de dinți, a pîngelor de încălziminte se folosesc pe scară largă un nou produs sintetic. Masa plastică denumită „Novodux” se folosește la fabricarea utilajului pentru instalații de apă caldă.

În acest domeniu au obținut mari succese colaboratorii Institutului de cercetări științifice în domeniul cauciucurilor și al materialului de izolat din Bratislava. C. Irsák, colaborator științific al Institutului, a îmbunătățit componența cauciucului sintetic, fabricat în Cehoslovacia, care în prezent înlocuiește perfect materialele izolatoare de plumb. Noua masă plastică este denumită „Svitpress”.

Spectacole

TEATRUL DE MARIONETE, în fiecare joi și duminică, la orele 10, reprezentație în limba română „Hänsel și Gretel”.

„NICOLAE BALCĂSCU” pînă la 14 martie: În cadrul festivalului filmului german:

Azi, 9 martie: Povestea micului cocoș.

Repr. 3, 5, 7 și 9.

„HERBAK JANOS”, pînă azi, 9 martie: Batalionul de mare. Repr. la 3, 5, 7 și 9.

„GHEORGHE DOZSA”, pînă la 14 martie: Pumnul de fier. Repr. 3, 5, 7 și 9.

„I. L. CARAGIALE”, pînă la 14 martie: Spre cer. Repr. 3, 5, 7 și 9.

„TIMPURI NOI”, pînă la 14 martie: Călătorii veseli — Vali Dup — Prieteni, tovarăși. Repr. 3, 5, 7 și 9.

„MAXIM GORKI” (Micaela), pînă azi, 9 martie: Noaptea de mai. Reprezentații în zilele de lucru la orele 7 seara.

„SOLIDARITATEA” (Gai) pînă azi, 9 martie: Scutierul și cenușăreasa. Repr. în zilele de lucru la orele 7.